

School of Theology at Claremont

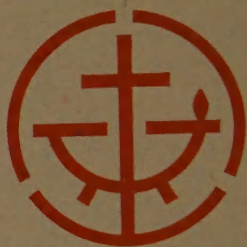
1001 1393928

SKOGSDRILLAR

LYRISKA DIKTER

AF

D. NYVALL.

The Library
SCHOOL OF THEOLOGY
AT CLAREMONT

WEST FOOTHILL AT COLLEGE AVENUE
CLAREMONT, CALIFORNIA

PT
9995
N9
55

Leland H. Carlson
North Park College
February 7, 1936

SKOGSDRILLAR

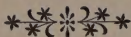

EN SAMLING

LYRISKA DIKTER

AF

D. NYVALL.

CHICAGO,
MISSIONS-VÄNNENS FÖRLAG,
144 OAK STREET.

Theology Library
SCHOOL OF THEOLOGY
AT CLAREMONT
California

TRYCKT HOS W. WILLIAMSON,
Nos. 1 & 3 N. CLARK STREET, CHICAGO.

Till läsaren.

*“E*N talares dygd är att tala sanning,” säger Sokrates i sitt försvarstal till sina domare. Och af någon anledning har detta den gamle grekens ord stått med en egenomlig maning för mitt sinne, alltsedan jag beslutat att utgifva denna samling af poetiska försök. Och jag har känt att denna fordran på talaren gäller i än högre grad för poeten.

Vid genomläsningen och granskningen, som ledt till detta urval, har därför min hufvudsakliga pröfning varit efter denna sats: en poet tillhör det först och främst att tala sanning.

Ja, jag har känt denna fordran mer närstående vid utgifningen af denna lilla volym af verser, än någonsin vid utgifningen af tal, hittills så godt som min enda erfarenhet såsom författare.

Det är som om dessa verser i en innerligare mening vore mina, vore en del af mig själf. Tal är handling. Det tillhör det offentliga lifvet. Där röra vi oss om det som är gemensamt, och för dessa gemensamma intressen låna vi ur den gemensamma kassan. Där äro vi låntagare, och det med den rätt, som angifves i apostelns ord: "allt är det edert." Så länge vi göra ärligt reda för vårt fögderi, är det på det området alldeles i sin ordning att handhafva icke blott våra personliga medel utan allt som är vårt. Men poesien är mitt personliga andliga konto. Poesien är bekännelse. Och därför är där krafvet på sanning ej bara detta: är det i allmänhet sant?, utan, är det sant för mig? Där är ej frågan om hvad som kan kallas vårt, utan hvad som är mitt. Och hvarje lån är underslef.

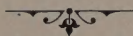
Detta må nu vara min rekommendation åt boken. Läsaren skall ej finna en rik omvexling i denna samling, vare sig till form eller till innehåll. Jag är medveten om att min poesi i bästa fall är såsom göktoner i skogen. Men jag kan säga, att det lilla som bjudes på är sant. Det är från hjärtat. Det är

en lifshistoria. Och detta må vara mitt enda försvar för versernas innehåll både inför de läsare, som möjligen finna det för ensidigt allvarligt, och inför dem, som finna det helt "världsligt" emot hvad de väntat. Till båda slagen af läsare har jag samma svar: dessa verser äro just så religiösa och just så världs-liga som författaren.

Till sist önskar jag få gifva ett offentligt tack till förläggarne, som satt mig i tillfälle att förverkliga en länge närd önskan att utgifva dessa poem. För deras skull icke mindre än för min egen hoppas jag på en så vidsträckt vänkrets som möjligt för dessa mina fångar och flyktingar, som nu utsläppas att hos en välvillig allmänhet finna hem och vänner hvar de bäst kunna. Men åt Gud, som föder korpungarna som ropa och för oss alla bestämt huru vidt och bredt vi skola bo, anbefaller jag dessa mina emigranter på färden. Han gifve dem en lycklig utgång och en lycklig ingång.

North Park College i Feb. 1901.

D. NYVALL.

Värmland.

, kommen till Värmland,
Till Klarälfvens dalar,
Till Frykens förtjusande, leende strand.

I fjärran blå
Ses Dalfjällets blånande toppar
Sig resa djärft mot ljusnande sky.
Den ljufva doften,
Som blommorna andas,
Förtjusande blandas
Med blånande luften.
Ett dallrande tonsvall
Hörs då och då
Från vingad skara,
Och herdar svara
Från bergen med hornskall.
Och vindarna smeka
Båd lilja och rosenknoppar,
Och dansa och leka
Och susa

Och brusa
Och storma, ryta, fläkta och fly.
I vidgadt bröst
En känslans röst,
Upplyftande, stark, men saknande ord,
Beundrande talar
Om kärlekens hem, om Värmlands jord.

1879

I natten.

TINDRANDE stjärna, som strålande blickar
 Hit ned på vår jord,
 Kunde jag tyda den skrift du skickar
 I gnistrande ord.

Ofta jag ser, hur du skimrar och blänker
 I nattliga blå.
 Ljus är din skrift, men blott frågor du skänker,
 Blott gåtor ändå.

1879

Till en gosse.

FRÖJDAS och lek. Det unnas dig väl
 Munter och glad att vara.
 Glädjen kan bäst åt kropp och själ
 Helsa och mod bevara.

Gerna den gode Guden dig ser
 Tumla i lekars nöje,
 Där han dig troget följer och ler
 Själf åt ditt ystra löje.

Lek då och se med glädje och hopp
 Upp i hans fadersöga.
 Dit pekar själeus längtan, dit opp
 Stjärnan på fästet höga.

1881

Fredrika.

SALIG, ostörd barnafrid,
Aldrig, aldrig bruten,
Bäre innesluten
Hjärtats mognad utan strid.
Lifvets aning, väckt,
Dubbelt, dubbelt vinne,
Tills du bärgad finne
Svaret oförtäckt.

1882

Födelsedagssång.

ÄNNU ett svunnet år,
 Broder, i dag du får
 Bjuda farväl.
 Borta det är, dock står
 Minnenas friska spår
 Qvar i din själ.

Mycket det gaf och tog,
 Ofta det plågsamt slog;
 Läste igen.
 Mången förhoppning dog,
 Aldrig dock helt bedrog
 Någon dig än.

1883

Hedvig.

LEK, så länge du leka kan,
 Så länge du det får.
 Lek, så länge din yra är sann
 Och hjärtat den förstår.

Tids nog kommer den stunden väl,
 Då du ej leker mer.
 Annan äflan upptager din själ,
 Och världen mot dig ler.

Ack, att emot dess speglande glas
 Sig aldrig ljöge matt
 Barndomslekarnas glada ras,
 Som i ditt öga satt.

Ack, att glansen af hjärtefrid,
 Som nu i ögat ler,
 Ock i sorgernas hetaste strid
 Sig gömde ödmjukt där.

1883

Medsols.

STRIDA om makten i skapelsen tvänne:
Vinter och vår.

Den, som har solen till bundsförvandt, henne
Slutligen får.

Så uti människohjärtats mysterer
Kämpas en strid,
Tvefaldt förlorad, om icke dig bärer
Himnelen frid.

1883

Martínus.

H^{EJ}, nu är glädje och vår rundt kring min
älskling Martinus.

Yrande, vårlig vind flämtar i lekande fröjd.

Våren din födelsedag firar med ifver och
brådska,

Du som med vårens behag pryder ditt hjärta
ännu.

Dig är naturen en vän. Sippan i granarnas
skugga

Älsklig och leende står, väntar att kransa ditt
bord.

Lärkan dig helsar från skyn, lockar med ma-
nande drillar

Himmelens fåglar till sång; snart är orkestern
full.

Luften af tonerna rörs. Älskliga, vårliga
vindar

Högt öfver doftande skog, högt öfver svallande
våg

Bära i lekande tjänst tonerna öfver till dig.

Ack, huru roligt det var bort öfver vågorna
bäras,

Hinna den ensliga frid, älskade hemmet i skog.

Ack, huru roligt det var. Tror du jag följde
din yra,

Lekte i sanden som du, sprang nedåt stranden
med dig?

Troget och ifrigt jag slöt knubbiga händer i
mina.

Sedan i sång och i lek tumlade bägge vi om.

Nu är han öfver, din dag. Trött af din glädje
du gäspar.

Vågornas svallande brus lockar till hvila och
sömn.

Martin från hemmet i skog följer till hemmet
i staden,

Där i förnöjande dröm minnena sänka sig ner.

Där vill jag träffa dig då, famna min gäspande
älskling,

Se dig i slumrande frid ila mot drömmarnas
värld,

Vårens eviga hem, bort ifrån vanskliga fröjder.

Sof, sof i leende ro. Vakna ej mer, om dig
lyster.

Våren är härlig men kort. Kanske då åter du
väcks,

Sippan är fallen och du gråter dess vissnade
stängel,

Blomman, som våren gaf färg, fägring och
så en graf.

Så mycken svikande fröjd, så många sköflade
minnen

Brännas af tidig sol, sköflas af vårvind kall.

Ack, det är bittert att så väckas i våren till
hösten,

Höst af förhärjad brodd.

Måtte i hjärtat då än gömma sig hoppets
förbidan,

Trons ovanskliga vår.

Dock du skall finna din vår åter, min älskling
Martinus.

Natten dig skänkte en dröm, morgonen fylde
den opp.

Våren dig födde till vår. Allt i ditt hjärta
begrafvet

Skjute i vårlif opp, knoppes och vissne ej mer.

Ack, huru lyckligt att få följa din lyckliga
vårfärd,

Värmas och hoppas i den, äfven om vintern
mig kyl,

Svalkas mot sommarens glöd nära din vårliga
helsa;

Om du i senare år eger för främlingen tröst.

Mig födde vintern i snö, väl jag behöfver dess
drifvor,

Brinner så underligt dock, svedes af härjande
glöd.

Ack, att en fläkt af din vår, tron som ej kän-
ner sitt tvifvel,

Födde din vår i min själ. Ack, huru saligt
att då

Lefva med dig i din vår, binda en krans utaf
vårfröjd,

Ack, huru saligt i den svepa sig in och dö.

1 Maj 1883

Valfrid.

JAG vet en visdom,
Som lifvet kräfver,
Jag vet en visdom,
Som lifvet gifver:
Tålmod i nit,
Eld i tålmod.

1883

Minuten.

LIFVETS korta, framfarna minut,
 Huru bitter, hur dyrbar än,
 Förrn du anade det, tog han slut,
 Och ej blifver han din igen.

Tyst, allvarlig han stannade qvar
 Som ett tigande, heligt kraf.
 Sen åt evigheten han bar,
 Hvad du nekade, hvad du gaf.

Ännu sväfvar han för dig ibland,
 Då ditt minne förstår hans röst.
 Och då tänder han tränadens brand
 Eller ångrens uti ditt bröst.

Helga, dyra minut, o, dröj,
 Lär mig känna, hvad lifvet är.
 Mig din evighetsfordran röj
 Och hvad stunden af mig begär.

Gud, min Gud, lyft mitt hjärta opp,
 Du är trösten mot minnets qval.
 Du är lifvets fordran och hopp
 Och dess enda saliga val.

Lif.

LIFVET är en gåta, som besvaras,
 Först när lifvets slöja slits isär,
 När det i Guds eget lif förklaras
 Och i evighetens ljus sig klär.

Lif är af förlust och vinst det minne,
 Som uti ditt hjärta gömt sig qvar,
 Är af rön och vexling hvad ditt sinne
 Åt en evighet förvarat har.

1883

Säg oss ditt namn.

MARTINUS, Martinus, o, säg oss ditt namn.
 Än talar det endast om frid, om frid,

Sig speglande sorgglöst i hemmets hamn,

Men snart skall det pröfvas i strid, i strid.

Den rytande stormen från hafvet därute

Han kallar ock dig: så är lifvets kraf.

Igenom dess svallande vågor du bryte

Dig segrande fram, eller gå i qvaf.

An hör du dem ej, och i slumrande lif

Du leker dig trött uti barnaras.

Men högre det växer begärets kif,

Och snart är den glada lek i kras.

Du står där med blygselns rodnad på pannan,

Med bäfvande hjärta och blick ej fri.

Ack, smakade du såsom mången annan

Den dryck, som förbannelsen sjuder i.

O, säg oss ditt namn, medan ännu le

Blott glada förhoppningar kring dess krans.

Än bränner dig icke en moders ve,
Och ingen du krossat uti din dans.
Men kommer den stund, då anklagelsen skallar
Och ångest och nöd vilja gripa din själ,
En söker dig ännu, en troget dig kallar:
O, svara ditt namn, och det slutar väl.

1883

Känslans elegie.

Känslan, blind, ej märker
Gränsen mellan lifvet,
Sådant det pulserar
Sant i hjärtats kamrar,
Och dess drägt i lifvets
Emottagningsstunder.

I.

ÅNGSTENS nödrop tränger
Gnisslande ur upprördt,
Stormigt mänskohjärta.
Från en liten gnista
Uppväckt uti själen,
Flammar upp en låga,
Mäktig att förtära,
Längtande att lysa
Öfver eget skeppsbrott.
Känslan sjuder, bränner,
Brinner och förbrännes
I ohejdad vådeld.
Flämtande hon jagar

Fantasiens irrbloss,
 Skälfvande hon hinner
 Undergångens klyfta,
 Dit det svekfullt lyste.
 Ångstens nödrop tränger
 Gnisslande ur hjärtat.

II.

Salig känslan åtrår
 Att i lifvets offer
 Gråta sig till döden.
 Smekande sig smyga
 Öfver hennes vidder
 Milda vänskapsvindar.
 Andlös lyssnar känslan,
 Vaggar sig till hvila,
 Trånande sig sträcker
 Vemodsfullt därefter,
 Lyssnar rörd och beder,
 Lyssnar, stilla gråter,
 Lyssnar och bedåras,
 Lyssnar, längtar, åtrår,
 Bäfvande, att rösten
 Skall för hastigt tystna.
 Hvarje ord inbränner

Oron för det sista.
 Salig, om hon ändock
 Får i andens enhet
 Gråta sig till döden.

Hon vill svara, svara,
 Och i mäktigt vågsvall
 Brusa såsom floder
 Hennes rika löften.
 Väldiga de störta
 Som ett fall af vatten,
 Bärande på skummet
 Öfver snabba vågor
 Sina skatter alla —
 Att förgås i djupet.
 Som ett stänk de lyfta
 Sig mot ljuset åter,
 Glittra och försvinna.
 Det var känslans skeppsbrott.

Såsom aftonvinden
 Sorgligt, sorgligt klagar
 Och i rika skurar
 Gråter dagens minne,
 Så igenom själen
 Vandrar ensam saknad,

Sörjer minnet, flyktadt,
 Arma, kära spillror,
 Räddade ur känslans
 Vilda storm och brottsjö.
 Allt hon har förlorat,
 Allt sig själf beröfvat
 I sin blinda ifver
 Att det helt få ega.
 Salig, salig ändock
 Att på dyra minnens
 Helga, mörka grafsten
 Gråta sig till döden.

III.

Lifvets allvar träder
 Inför själens öga
 Med sitt kraf på lifvet.
 Som en väldig åskknall
 Far det genom själen,
 Som en blixst det ljungar
 Genom känslans rymder.
 Känslan upprörd skakas
 Upp ur sina drömmar.
 Ifrån dödens sorger
 Kallas hon till lifvets.

Smäktande och veka
 Elegiens harpor
 Tystna inför ljudet
 Af de tusen nödrop,
 Som från andra sjunkna
 Med gudomligt allvar
 Bryta sina åskor
 Emot hennes suckar.
 "Ej du sörjer ensam,"
 Ljuder det i nödens
 Tusen sönderslitna
 Skarpa melodier.
 Känslan röres, väckes.
 Med sin harpa går hon
 Lidandet till mötes,
 Sjunger det en vaggsång.
 Ack, hur mäktigt darra
 Harpans gyllne strängar
 Utaf nödens tonsvall.
 Nödens vibrationer
 Fångas upp af ekot
 Uti hjärtats tomrum.
 Saligt var att njuta
 Elegiens ömhet,
 Saligare trycker
 In i hjärtats gömslen

Lidandet i världen
Sina hvassa taggar.

Dock uti förblandning
Af sin nöd och världens
Känslan sig förvirrar:
Gamla vågor stiga,
Mäktigare endast,
Ty världshafvet vräker
Sig i deras droppar.
Nu i mäktig yrsel
Känslan mäter hafvet
Med sin lilla farkost.
Ack, hur skönt att kastas
På dess vågor uppåt
Emot himlens frihet!
Ack, hur skönt att bäddas
I dess djupa svallvåg!

IV.

När dess sång har tystnat,
När dess harpa lemnats,
Hvad är lifvets eko
Af dess sista, brustna
Klagosång i världen?

Ack, det sam i etern,
 Blandadt än med hafvets
 Tjutande orkaner.
 Det dog bort i dessa.

Om ett lif är lycktadt
 Att i världens tusen
 Klagoskrin försvinna —
 Är det väl förloradt
 Eller är det vunnet?
 Bättre kan du sjunga
 Lifvets, tidens qvåde,
 Om med herskarallvar
 Du förstår att bjuda
 Öfver känslans vågor.
 Men om sinnet lyster
 Dig att döma honom,
 Som förgicks i lifvets
 Underbara missljud,
 Gör det då, min broder,
 Men tag upp den tonen,
 Som har brustit sönder.
 Kanske skall i lifvets
 Egna hjärteqväden
 Du en sträng förnimma,
 Som vibrerar sakta

Med den sträng, som brustit,
 Och du, starke, märka,
 Att den känslofulle
 Var med dig ock broder.

V.

Evighetens Fader
 Samle till sitt hjärta
 Trådarna af lifvets
 Underbara gåta.
 Det som brast i lifvet
 Eller där förqväfdes,
 Det som frös till döden
 Eller där förbrändes,
En det ser, och älskar.

1883

Lif och död.

LIF, du underbara vemod,
 Är du ej ett enda halfqväfdt klagoskri?
 Är du ej ett hopp, som ljuger,
 Och en vacker, sönderbrusten melodi?

Är du ej ett gyckel bara
 Och ett tomt och lysande bedrägeri?
 Är du ej en dryck, som rusar,
 Som ett ve, en lömsk förtvitlan sjuder i?

Är du ej ett dristigt löfte,
 Som till sist blef just alls ingenting utaf?
 Är du ej en listig gåta,
 Som blott frestade men ingen lösning gaf?

Är du ej en strid om intet,
 Fåfäng äflan, tomt och obegripet kraf?
 Är du ej ett stelnuadt löje
 Öfver hjärtats, minnets, hoppets prydda graf?

* * *

Lifvets bedårande morgonljusning
 Gick för en nyväckt aning opp.
 Och uti salig och rik förtjusning
 Tände han kärlek, tro och hopp.

Ack, huru härligt det var att lefva,
 Allt kunna hoppas, allt få tro,
 Älska förutan att lida, bäfva,
 Älska i salig, ostörd ro.

Törstig på lifvet du trånfullt sträckte
 Efter det hela en lysten hand.
 Känslor, som vaknade, andra väckte
 Så till en ny och mäktig brand.

Lifvet, så länge du allt kan finna,
 Är en berusning, yrsel blott,
 Känslorna leka blott, slockna, brinna.
 Detta är lifvets strid i smått.

Mognar så hjärtat att lifvet lära:
 Det vara fri och dock ej fri,
 Kärlekens heliga offer bära,
 Kärlekens bojor smidas i.

Frid! I dess strömmar, de himmelskt rika,
Gömma sig läkedom och tröst.

Frid! För dess heliga makter vika
Dödens förtviflan, ängslans röst.

Icke kan kärleken dö och mista.

Allt blifver evigt inför den.

Äfven på grafven han glad kan rista
Trons osvikliga: en gång än!

Sörj icke lifvet, dess bittra förluster.

Ingenting kan förloras där.

Äfven mot grafven, så kall och dyster
Hoppet igenom tårar ler.

Låtom oss älska de tysta gårdar,

Där våra kära fått sitt hem.

Segersymbol äro grafvens vårdar.

Hoppet och tron planterat dem.

Låtom oss här uppå dessa grafvar

Stafva oss till hvad lifvet var,

Och vid de älskades fallna stafvar

Söka vår egen gätas svar.

Heliga äro vårt lifs minuter,

Sköna och eviga äro de.

I deras ström mot det eviga flyter
Allt hvad oss rört af fröjd och ve.

Vexlingens stunder, snart äro de flydda.
Äfven vårt hjärtas strid är slut,
Lifvet besvaradt, gåtorna tydlda,
Sista minuten runnen ut.

Då äro brustna de sista banden,
Hvilka oss hållit i bittert tvång.
Bundna och trängande mänskoanden
Lyfter sig under jubelsång.

Saliga stund, som mig gifver åter
Allt hvad jag jordat här en gång.
Hjärtat mig tränger, ögat gråter.
Komme du snart, min bön och sång.

Då skall jag helt och frimodigt ega
Hvarje min dyre, gångne vän.
Då skall jag famnas och jublande säga:
En gång än, ja, en gång än.

Ack, huru härligt det är att lefva,
Rik i väntan, rik i hopp,
Och på minuternas vingar sväfvat
Hän mot den morgonens löften opp.

Hvem är lycklig.

LYCKLIG den, som svaret finner
 På tysta frågan uti hjärtats vrår,
 Ja, lycklig, lycklig den, som vinner
 En trogen vän, som älskar och förstår.

Lycklig den, som ej allena
 I lifvets nöd, i lifvets framgång är,
 Men får i lust och ve förena
 Sin lott med den, som bördan lika bär.

Lycklig den förvisst, som eger
 Ett hem, dit han kan fly från dagens brus,
 Ett hem, där trogen kärlek väger
 Bekymrens bördor uti hoppets ljus.

Lycklig den, som stilla gömmer
 En själfvisk saknad uti eget bröst
 Och midt i hopplöshet ej glömmor
 Att tyst tillhviska andra hopp och tröst.

Lycklig den, som ej försakar
Att göra väl och gifva rikligt ut;
Som nödens, jämmerns rätt bevakar
Och är de sorgsnes vän till lifvets slut.

Lycklig, lycklig den, hvars hjärta
Är fullt af Jesu egen dyra frid.
Lycklig den, som lifvets smärta
Förgäta skall en gång till evig tid.

1883

Bida.

VÄNTA i tro efter Herrens ljus,
 Då i hjärtat är natt,
 Då i bekymmers och mödors brus
 Själen kämpat sig matt.
 Vänta stilla. För ödmjukt hopp
 Moln sig skingra och dag går opp.

Hvarje ditt hjärtas dolda strid,
 Den du allena stred,
 Allt du i ängslans och mörkrets tid
 Rädd och tigande led —
 Allt, det största, det minsta än,
 Känner din själs förtrogne vän.

Hvarje ditt hopp, som sin sköfling sett,
 Allt det kära du mist,
 Allt, som med svidande hjärta du gett
 Kalla grafven till sist,

Hjärtats qvidan, då ögat log,
Allt han såg: han gaf, han tog.

Hvila, vänta och tro ändå,
Hur än brinner din själ.
Tro nu, en gång skall du klart förstå,
Allt han gjort väl, väl, väl!
Saliga tröst. Hvad du får och ger,
Lider, önskar: En det ser.

1883

Kärlek, tro, hopp.

HAR du, flyktande ur qualm och strid ut
i naturen,

Känt där mot dig flämta lifvets andedrägt,
Och i dröm och fantasi af tusen tankar buren.

Sakta söfts till ro af aftonvindars fläkt?
Tanken sig vid evigheten hängde,

Evigheten hann.

Hvad var djupet, dit han trängde

Och sin hvila fann?

Det var kärlek, kärlek, som den sköna hvilan
redde

Och hvar tankens fråga rätta svaret gaf,
Och uti ditt hjärta evighetens lifssvar ledde

Och hvar jordisk bild i himmelskt ljus tog af.
Tid med evighet uti ett heligt minne

Fridfullt sammanrann.

Och på altaret därinne

Lifvets tolkning brann.

Gud är kärleken. Att honom hjärtats offer bära,
 Helt, odeladt bära det åt honom fram,
 Det är sanningen i lifvet, är att komma nära
 Mål för aningar, dem själen tyst förnam.
 Det är himlaurånaden i lifvets nöje,
 Då det njutits har,
 Är på tidens tomma löje
 Evighetens svar.

Gå med kärlek i ditt hjärta, fri och stark, att
 strida

Lifvets strid i tålamod till härligt slut.
 Mycket skall du få och mista, mycket hoppas,
 lida:

Lifvet vann du hvarje gång du gaf det ut.
 Göm för oss, för dig ditt lif i hemmets skugga.
 Låt dess kärleks flod
 Mildt och rikt till alla dugga
 Glädje, tröst och mod.

Kärlek ger dig tro, då allt ditt hjärta trolöst
 blifvit,

Tro att midt uti förtviflan utgång se.
 Kärlek ger dig hopp, då allt, ja, allt dig öfver-
 gifvit,

Hopp att än om också genom tårar le.

Se ej gråtfull efter minnet, som vill vika,
Se mot himlen opp.

Dig stå qvar, hvad än skall svika:
Kärlek, tro och hopp.

1883

Första Maj.

KÄRASTE vår lilla förstamajsol,
Hvar har du kunnat allt sedan i fjol
Hålla hus?

Ack, om du visste, hvad vi haft bråkigt,
Hela vår vinter hur kallt och tråkigt
Utan ljus!

Skogen har pulsat till knäna i snö,
Lärkan, hon flydde till medelhafsö,
Hes i röst.

Himlen sig klädde i molnvärskappa,
Liljorna föllo till marken slappa,
Utan tröst.

Tack, att du kommit tillbaks igen.
Väck nu på sippan och bofinken,
Kära sol.

Locka tillbaka från världar vida
Allt som Karl Vinter har hunnit sprida
Sen i fjol.

1884

Patrik.

ICKE jag önskar dig stundernas fröjd och de
 barnsliga segrar,
 Hvilka i känslorna födas och dö, innan ännu
 de mognat,
 Blommor, som våren gaf fägring och doft och
 en grafvård äfven.

Gerna du lide. Det eviga ofta i sorgerna
 hoppas.
 Gerna du offre hvad kärast dig var och hvad
 varmast du kände.
 Så skall måhända du vinna igen det och evigt
 det ega.

Icke i drömmars "i morgon" du söke med oro
 ditt lifsmål.
 "Nu" är ditt eviga mål i sin fordran, sin vän-
 tan, sin mognad.

Du vill bli stark.

DU vill bli stark, du vill bli god,
 Du vill med glädje och med mod
 Ditt lifsproblem besvara.
 Och om du lyckas skall till slut,
 Det gäller nu på hvar minut
 Att noga taga vara.

Ej uppå många, långa år
 Den allt för mycket lita får,
 Som något tänker blifva.
 Minuten, som nu flög förbi,
 Och den, som länkar sig däri,
 Vårt hopp, vår framtid skrifva.

Den stund, som gick ifrån dig tom,
 Ej vänder åter till dig om,

Men är för alltid borta.
 Och hela lifvet är till slut
 En enda flyende minut
 Utaf minuter korta.

Att skjuta stundens gerning opp
 Och tiden i dess snabba löpp
 För gagnlös njutning glömma,
 Det är att gräfvä egen graf
 Och där allt fort hvad lifvet gaf
 I dödens mörker gömma.

För sent en gång vi måste se
 Med grufligt, oförsonligt ve
 En vigtig tid bortrunnen.
 Så mången har sin lycka mist:
 Han sparat livvets kraf till sist,
 Tills tiden var försvunnen.

Nu lyd ditt hjärtas goda röst
 Och var till glädje, var till tröst
 För dem som nu du eger,
 Att då en gång du ensam står
 Du utan ånger minnas får
 Hvad moderskärlek väger.

De pilar nu du skjuter af,
De hjärtsår nu du tanklöst gaf
 De gå väl öppna åter.
Skall väl den kulna dag du se,
Då du förglömd i lifvets ve
 Din gerning hopplöst gråter?

Nu skynda dig, var stark, var god
Och öfva dig i detta mod
 Att andras bördor bära.
Så skall du snarast målet nå
Att lifvets mening rätt förstå
 Och lifvets frukter skära.

1884

Hoppas än.

Du styr din ungdoms farkost ut
 I vestans smek, i nordans tjut.
 Du möter våg och trotsar den
 Och hoppas än.

Och har du mast och segel mist
 Och åran glider bort till sist
 Ur mattad hand, du släpper den
 Och hoppas än.

Ett afgrundstjut af stormen väcks,
 I moln den sista stjärnan släcks.
 Du ser ändå mot himmelen
 Och hoppas än.

Din farkost är en planka blott.
 Allt annat har till botten gått.
 Nu splittrar vågen också den.
 Du hoppas än.

Nu djupet drager dig till sig
Och vågen slutes öfver dig.
En blick ännu mot himmelen,
Du hoppas än.

Du dör med hopp, du vet att dock
En himmel är i djupet ock,
Fast han därofvän lyckts igen.
Du hoppas än.

Hvad mer, om lifvet sönderbröt
Hvar spirad lÿcka, och sig slöt
En graf om hjärtats vår, hvad se'n?
Du hoppas än.

Hvad mer, om du i denna graf
Såg gömdt, hvad kärast lifvet gaf,
Dess späda fröjder, en och en?
Du hoppas än.

Där spirar i ditt hjärtas vår
En knopp, som ingen blomning får.
Du vårdar den, du mister den,
Och hoppas än.

Du i din famn en längtan slöt,
Du stred, du bad, du led, du bröt,

Du sålde allt, men vann du den?
Du hoppas än.

Nu är den sorg dig hjärtat tär
Den skulden: du en brottsling är.
Du böjer dig så djupt för den
Och hoppas än.

Tack, du, min fader, huld och blid.
Du är mitt hopp, du ger mig frid.
Så gif mig allt, tag allt igen.
Jag hoppas än.

Jag samlar glädjen, som du gaf,
Om också vuxen ur en graf.
Hvad där begrafvits skall igen
Dock hoppas än.

Långt öfver tiden når mitt hopp.
När grafvens port sig låter opp,
Jag vet, att evigt bortom den
Jag hoppas än.

Höstsång.

HÖSTEN är kommen, hör stormens ljud,
 När hit öfver haf, öfver land han drifves.
 Vintern har sändt oss ett nådigt bud
 Att uppe vid polen han icke trifves.
 Därför om passande högtidsskrud
 Vår nordiska jord nu befallning gifves.

Se, hvilket stök för hans majestät,
 Ja, se, hvad den vinden har bråk att befalla.
 Hela naturen till byk och tvätt
 På nådiga order han måste kalla.
 Hej, det går lustigt, är rätt och slätt
 Skyarnas kranar att öppna alla.

Björken hon suckar. Hon är för vek,
 För fin kan man tänka så'n groftvätt lida.
 Skönare kändes i vestans smek

Att sommarens aftonskymning bida
Eller ibland likasom på lek
Med artiga sommarvindar strida.

Frossa, förkylning, det är då visst,
Och säker död hon sig känna menar.
Vinden är hårdhändt, från topp och qvist
Han tvättar hvart löf ned på mark och stenar,
Ett efter ett. Snart alla hon mist
Och ruskar så arm sina nakna grenar.

Vintern snart öfver skog, öfver mark
Sitt snöiga, isiga välde skall draga.
Sommaren flyr för den stränge monark
Och gömmer sig inne bland frusna och svaga.
Endast den, som är hurtig och stark,
Kan vinterkonungen väl behaga.

15 Okt. 1884

Förgängelse.

TIGE nu mödornas larm, vike nu dagens
bekymmer.

Fridlyst vare vår stund, helgad åt glädje och
bön.

Tale nu känslan sitt språk, kändt af hvar brin-
nande ande,

Juble nu hoppet i bön, kärlek i segrande tro.

Aldrig bedrogo oss de. Gifva de icke vår
önskan,

Helga de, rena de den, lyfta mot himlen den
opp.

Ofta dock gifva de oss mer än vi våga begära,

Fylla vårt hjärta med mod, jublande, bäfvande
fröjd.

Lida vi, trösta de oss, göra af sorgen en
rikdom.

Hjärtats förluster och nöd vända de troget i lif.

Kära och lefvande band, knytande hjärtan
tillsamman,

Binda de gerna och ge himmelens tecken
därpå.

Men om i lifvets begär banden förbrännas och
slitas

Eller i strider och nöd hjärtat förblöder till
döds,

Närmast de äro oss då, himmelens ljufviga
änglar,

Gjuta sitt balsam i sår, gifva åt lidandet tröst.

Ensam är anden och sjuk, trefvande nere i
gruset,

Men uti saligt begär lyfte han vingen till
flygt

Högt emot himmelens frid, sökande andarnas
fader,

Hinne sin hvila och tröst, kärlekens eviga lif.

Dag går till ända en gång, tidernas skymning
stundar,

Evigheternas dag ändlös bräcker därur.

Allt då flyktar sin kos, lifvets många
intressen

Fly såsom skuggorna fly undan det segrande
ljuset,

Blekna och flämta och dö, glömmas i evig natt.

Höga och väldiga stå tankens och snillenas
tempel,

Rymmande världar, en gång skall man ej se
deras plats.

Lifvets förföriska lögn, falska och leende
löften,

Gillrande, bindande här, förande många i fall,
Sanningen dömer dem där, visar dem åter till
mörkret,

Onda andars hem, en afgrund slukar dem upp.
Såsom då jagande nf, störd af den gryende
dagen,

Flyktar med rysliga skrin, in uti skrefvornas
natt.

Lögnen är världens monark, därför i dårarnas
hjärtan

Gömmer han sig eller klär flärden i leende
mask,

Då uti nöjenas lek sminkade åldringar tumla,
Måla på kinden det lif, som utur hjärtat har
flytt.

Eller som stundom ett skepp drifver därute på
hafvet,

Öfvergifvet i storm, lemnadt åt vågor och vind.
Än har det masterna qvar, styre och tackling
och segel.

Än har dess reling sin färg, än har dess vimpel
ett namn.

Ödsligt drifver det kring allt efter vindarnas
tycken,

Hoppar på vågen och strör skummet kring
svärtade bog.

Men om man komme ombord! Fåfängt man
skulle där söka

Handen, som håller dess ror, ögat, som leder
dess färd.

Inga intressen det bär inom sin bugtade
reling,

Intet af lif skall du där finna, hur sökte
du än.

Allt, som kan ses, har du sett, då du beskådat
dess yttre.

Inom är spårlös död, graf utan minne och
namn.

Såsom ett redlöst vrak, fördt utan mål eller vilja
Drifs det af stormen omkring, lemning af stri-
der och brott.

Småningom slitet och nött, ändtligt i fogarna
lossnadt,

Splittras det, kastas omkring, bjälke för bjäl-
ke, på hafvet,

Namnlöst vrak — — —

Eller en ljungeld far genom det nattliga
 mörkret,
 Sättande skrofvat i brand. Rysligt i fräsande
 våg
 Lyser i natten dess eld öfver dess egen förstö-
 ring,
 Lemnar ett glimmande kol, äfven det slocknar
 till slut,
 Samlas till aska, som sprids ut öfver hafvet att
 ändtligt
 Spårlöst försvinna. — — —

Sådan förgängelsen är. Hjärtan, tomma på
 kärlek,
 Segla den färden igen, tusenden jämte hvarann.
 Lefva och lefva dock ej, vålnader äro de
 endast.
 Hjärtat har upphört att slå, läpparna röra
 de än.
 Det är förgängelsens ve, människans djupa
 elände,
 Att hon kan lefva, ändock lifvet har flyktat
 sin kos,
 Lefva förutan att tro, utan att älska och
 hoppas,

Utan att känna sin fröjd, utan att känna sin
nöd.

Ack, huru nära oss gå dessa olyckliga döda,
Ack, huru vänligt de le, ack, hur de gråta
med oss.

Kunde du "komma ombord"! Kunde du se
deras inre!

Tomhet, grafvar i mängd, gömda i vintrars is!
En det väl känner och ser, han som har makt
att ur grafven
Kalla det döda igen.

1884

Försoning.

HURU än stormarna rasa och ryta,
 Midt i förödelsens dofva brus
 Salig och lugn må din dag frambryta.
 Rik på förhoppning och rik på ljus.

Då du allena med minnet qvider
 Skuldens och saknadens rika nöd,
 Öfvergifvet ditt hjärta lider
 Väl af tusende pilars död :

Då är han nära den rika trösten,
 Fridens, försoningens läkedom,
 Dyra, välsignade fadersrösten,
 Rik i ditt hjärtas fattigdom.

Ack, hur oändligen öfvergifven
 Sjönk du i mörka förtviflans natt.
 Skulden förkrossande tung var blifven,
 Hjärtat i offrande blödt sig matt.

Rysligt du plågas af lifvets börda,
 Alldeles ensam du inom kort
 Flämtande väntar, ja, längtar skörda
 Trösten att kastas, att slungas bort.

Då är din fader dig nära åter,
 Hämtar din ande från döden ut.
 Isig förtvivflan smälter, du gråter
 Lifvets försoning. Din strid är slut.

Lidandet har sin försoning i tiden,
 Om du vill lifvets hugsvalare tro:
Kommen till mig, I så många som liden,
Och jag vill gifva ert hjärta ro.

Kristus kan hvarje din börda lätta,
 Gifva dig glädje, frid och mod.
 Lifvets försoning och hopp är detta:
Herren är god, är allom god.

1884

Tröst.

LEF, mitt hjärta, Gud är nära,
 Gud är god.

Plågan han mig ger vill lära
 Tålamod.

Sorgens tysta bön skall bära
 Himmelskt mod.

Ej jag klagar, Gud är nära
 Gud är god.

Öfvergifvenheten känner
 Jag ej mer.

Komme qual och vike vänner,
 Tröst du ger.

Gud, den sorg mig hemligt bränner
 Du blott ser.

Du är när, jag mig ej känner
 Ensam mer.

En sommarsång.

DAGEN är höstligt kulen,
 Himmelen grå och mulen,
 Ymnigt och fint det regnar.
 Ute är bistert kallt,
 Inne trots detta allt
 Man sig åt brasan fägnar.

Dock må ej knot oss störa,
 Dagen mer mulen göra.
 Tag hvad han ger och tacka'n.
 Ute om si eller så,
 Vet, att det är ändå
 Sommar i almanackan.

Aug. 1885

Det dagas.

GÅTOR äro dessa strider,
 Som i lifvets skymningstider
 Hjärtat kämpar ut.
 Liksom natten själf sig döljer
 Och i dagen först, som följer,
 Får sitt svar och slut.

Vill du dina gåtor tyda,
 Är det blott ett svar de lyda:
 Tro, så har du det.
 Tro, att han, som natten sänder,
 Också morgonljuset tänder
 På den tid han vet.

När du hjärtats vanmakt känner
 Och till döds en oro bränner,
 Gif dig väl till freds.

Mörker då, till hvila gifvet
Och till vårdare af lifvet,
Öfver själen breds.

Går då dagen opp omsider,
Opp med ljus och nya tider;
Skall du den förstå?
Dina gåtor äro nära
Att ur nattens tysta lära
Till förklaring gå.

1885

Påskmorgonen.

MIN Jesus, nyss böjdes ditt hufvud neder
I törneskrud.

Marterad till döds du för bödlar beder
Om nåd hos Gud.

Till lön för din kärlek ditt folk dig dömde
Till korsets död
Och sist i beseglade grafven gömde
Din bittra nöd.

Men dödens och grafvens insegel flydde
För Herrens röst,
Och salig och härlig en påskdag grydde
Med lif och tröst.

Välsignade dag, som min Jesus väckte
Ur död och graf
Och helvetets fångsel och bommar bräckte
Och frihet gaf.

O, Jesus, låt aldrig utur mitt hjärta

Din hågkomst fly.

Jag tror, att för mig ock ur dödens smärta

En påsk skall gry.

1885

Saknad.

VID mitt arbete jag sitter.
 Ensamhet och längtan bitter
 I mitt sinne bor.
 Genom fönstret ser jag neder.
 Öfver fjärd och stad sig breder
 Himlen hög och stor.

Hur än hjärtat, tanken, hågen,
 Fly med vinden öfver vågen,
 Längtande och tungt,
 Snart de nordanvindar friska
 Mig ett litet minne hviska,
 Lekande och ungt.

Himlens klarhet, blåa, höga,
 Leker i ett barnaöga.
 Och ett löje kom.
 Såsom morgon ler mot dagen,
 Lockar du de dyra dragen,
 Som jag drömde om.

Slumrarna.

TILL dödens tysta gårdar ilar
 Mitt minne utan rast och ro
 Och där vid tvänne grafvar hvilar,
 Där mina dyra gångna bo.
 Den ena kullen redan grönskar,
 Den andra än uppbruten står.
 Jag vet ej, om mitt hjärta önskar
 Den slutna ens af blomsters vår.

Det är så rikt att kunna sakta
 I grafvens helga djup se ned.
 Det är så rikt att få betrakta
 Min lilla älsklings vagga där.
 Det är som om jag ännu rörde
 I stilla slummer honom in
 Och såsom om en vindfläkt förde
 Hans anda ännu varm mot min.

Sof sött. Din moder själf vill vakta
 Vid grafvens helgedom sin tid
 Och såsom förr så stilla, sakta
 Åt barnets hvila lysa frid.
 Du storm, var tyst, du får ej sopa
 Min lilla älsklings bädd igen.
 Du vintertid, ej skall du hopa
 Din kalla drifva öfver den.

Hur ofta har jag fordom vakat
 Stund efter stund i nattens tid
 Invid din bädd och glad försakat
 Min hvila för att se din frid.
 Hur ofta då en längtan brände
 Att åter snart ditt öga se.
 Ack, samma längtan, som jag kände,
 När nyss till sömns du slumrade.

Hur ofta då jag frestats störa
 Min älsklings långa, långa blund
 Och sakta slöjan undanföra
 Blott för en enda kort sekund.
 Men alltid handen drogs tillbaka
 Af detta glada, ljusa hopp:
 Blott några timmar än försaka,
 Så slår han åter ögat opp.

Hur mången gång jag så dig gömde
 I mjuka linnens hvita graf
 Och där så gerna qvar mig glömde
 Som aftonkyssen jag dig gaf.
 Så i din svepnings hvita slöja
 Du sänktes nyss till hvila ner.
 Jag kysser dig och får väl dröja,
 Tills morgonen dig återger.

Ja, må då täcket varmt dig hölja,
 Låt drifvan gerna bredas ut
 Och för min blick min älskling dölja.
 Jag vet, du vakna skall till slut.
 Och om jag fäller tårar neder
 Uppå din mjuka kulle än,
 Ur sorgen grönska ljuft sig breder,
 Af tårar vattnad, öfver den.

Jag har två slumrare att vakta.
 Den ene har jag söfvat nyss.
 Nu sofva bägge lugnt och sakta
 Och vänta på sin morgonkyss.
 Ja, slumren sött, I, mina kära,
 Och hvilen till uppståndelsen.
 Jag sörjer ej men är er nära
 Att först er möta då igen.

14 Mars 1885

Ensamhet.

DJUPT uti skogen jag såg
Klaraste våg.

Fängslades där så ljuft min håg.

Här invid insjö klara

Ville jag bo och vara.

Fåglarna dagen lång

Vågornas gång

Ackompagnera med munter sång.

Hör på sångarnas qvitter.

Se på vågornas glitter.

Stör dig här någonting?

Böljan omkring

Granarna draga trolofningsring.

Himmelen ofvan breder

Ljusfamn mot oss neder.

Här uti ostörd ro
Kan man få bo
Och af sin Gud och sig själf bero.
Här emot himlens höjder
Växa de rena fröjder.

Världen därutanför
Icke mig stör,
Bullret, förr'n hit det hinner, dör.
Och uti skogen svara
Fåglarnas sånger bara.

1885

Fragment.

DÄR Venerns vatten i söder skär
 I Vestergötland en vik
 Och sköljer en kust, som på skördar är
 Som äfven på skönhet rik,
 Där var din hembygd, där lärde du
 De första stegen att gå.
 O, att den tiden, din barndoms, nu
 Du kunde tillbaka få.

I soliga ängder, i löfvad skog,
 Som hägnade hemmets gård,
 Där lekte du utan sorg och log
 Mot idel kärlek och vård.
 Hvad visste du då om förakt och strid,
 Hvad visste om sorger du?
 Din flydda lycka, din barndomstid,
 Ack, vore de åter nu.

Du lärde det första och bästa namn
Att stamma i brutna ord.
Du lärde söka i modersfamn
Det säkraste hägn på jord.
Men nu, hvad är väl af detta qvar?
Ack, kunde ett ögonblick blott
Du hafva det nu som det fordom var,
Så leende, ljust och godt.

Du hade som andra ett eget hem,
Du hade ju mor och far.
Men knappast du lärt dig att känna dem,
Förr'n döden dig plundrat har.
Sen måste du bort att hos andra få,
Ack, allt, utom det du mist.
Hur litet du kunde begripa då
Din stora och grymma brist.

Men hade du icke din far och mor,
Så hade du vänner dock.
Och leende, lycklig och gränslöst stor
Dig syntes din framtid ock.
Hur roligt det var att i skola gå
Och lära och komma ihåg.
Men nu, hvart minne, som tränger på,
O, sänk det i glömskans våg.

I valborgsmessvaka, i midsommardans

Du var uti leken med.

Och där en krona och där en krans

Du band i de ungas led.

Nog visste du hvem du den kransen band

Och hvem du i leken den gaf

Och hvem den gerna tog ur din hand.

Nu ligger den torr på hans graf.

Nog minnes du, arma, den vinterdag,

Som kallade bygden opp

Till ungdomslekar och skridskolag.

Nog minns du ditt eget hopp

Att föras af honom och ingen ann

På blänkande isar ut.

Nog minns du sagan, som ej blef sann

Men fick ett så fasligt slut.

Emellan er båda på isens ban

Flög döden osynlig med.

Er kärleks brudfärd den styrde Ran

I öppnade vaken ned.

Där sänktes din lycka i djupet ner,

Ditt hjärta där sjönk i graf.

Och se'n du lefde dock aldrig mer,

Hvad lifvet dig eljes gaf.

Vårsång.

N U är det vår.
 Drifvorna smälta, naturen får
 Snart sina bojor slippa.
 Ut att min första sipa
 Plocka jag går.

Ännu jag har,
 Vänta, låt se huru lång tid kvar,
 Innan den sista drifva
 Måste på flykt sig gifva?
 Blott några dar.

Kanske dock än
 Står mig en månad ännu igen.
 Vintern är seg vid polen.
 Dock är den varma solen
 Våren en vän.

Jag kan slå vad
 Lärkan en morgon nyfiken och glad
 Hit ut i skogen skall komma
 För att få syn på en blomma
 Eller ett blad.

Sakta jag då
 Smyger mig efter men tyst på tå
 För att ej henne störa
 Utan i ro få höra
 Visorna små.

O, att en vår
 Ville ur vintrarnas långa år
 Spira med lif ur smärta,
 Att hvarje fruset hjärta
 Islossning får.

1886

Sommarsång.

HELL dig, du sommar sköna
 Med dina ängder gröna
 Och sol och fågelsång.
 I dina lunder sitter
 Jag gerna dagen lång
 Och lyss till vind och qvitter.

Mig sommarvindar smeka,
 Där de bland löfven leka
 I lundens skugga sval.
 Och glada sångens drillar
 Från himmel och från dal
 Ge ro som icke villar.

Lef, min själ. Naturens lif
 Svallar allt omkring.
 Människa, glad din lofsång gif,
 Tonernas källa, spring.

1886

Sommarafton.

SKYMNINGEN sig utbreder,
 Aftonens vind
 Susar i alm och lind,
 Solen går neder.

Fåglarnas glada qvitter
 Ljuder och dör.
 Sjunkande sol beströr
 Älfven med glitter.

Sången, till hjärtat buren,
 Där väcker sång.
 Människohjärtats gång
 Följer naturen.

Och öfver allt sig sträcker
 Himmelen blå.
 Lika åt stora och små
 Famnen han räcker.

Nyss bakom moln han gömde
Azuren fri
Och öfver jorden i
Skurar sig tömde.

Fågeln sig hurtigt svingar
Fästet att nå.
Bure mig högre ändå
Starkare vingar.

21 Juni 1886

I skogen.

LJUFLIG är din frid,
L Djupa skog i vårens tid.
Här i enslig ro
Ville jag för alltid bo.

Bullret som jag hör
Ifrån världen utanför
Blir en hviskning blott,
Innan det din vrå har nått.

Denna hviskning går
Stilla uti vindens spår
Som ett vingeslag,
Som ett lifvets andedrag.

I harmonisk sång
Klockors klang och fåglars sång

Uti söndagsfred
Sänka sig från rymden ned.

Kring mig granar stå,
Sträckande sig mot det blå.
En den längtan är,
Som allt jordiskt uppåt bär.

1886

Afsked.

SKILJAS gör ve.
 Kanske ej snart vi hvarandra se.
 Afskedsstund är inne.
 Ack, huru månet minne
 Vill ej i hjärtat då
 Storma uppå.

Bäst är i sång
 Lösa båd glädjens och sorgens tvång.
 Fri må vår saknad vara.
 Tårarnas flod vi spara.
 Fira vi afsked bäst,
 Hoppas vi mest.

Minnena tving.
 Kring deras våg drag hoppets ring.
 Hur vi tillbaka blicke,
 Kommer en gårdag icke.
 Hopp, som i tårar ler,
 Morgonen ser.

Årena fly.

Dagarne vexla, knapt hinna de gry,
 Innan de åter vika,
 Några på glädje rika,
 Andra på nöd och strid,
 Allt i sin tid.

En i vårt lag
 Firar i afsked sin födelsedag.
 Så ock i hvarje hjärta
 Gladt utur stundens smärta
 Hoppet mot nya år
 Segrande går.

Skiljas gör ve.
 Är det än sannt, låt oss ändock le.
 Minnenas blommor brytas,
 Kransar till afsked knyts.
 Sedan förutan gråt
 Skiljas vi åt.

1886

Naturen och hjärtat.

I MINNETS tysta andar, hell,
 Jag något har att önska.
 Ledsagen mig en sommarqväll
 Ut i naturens grönska.

Men himlen måste, tung och svart,
 I regnets flod sig tömma,
 Och ljus från molnfri vester klart
 I andra floder strömma.

Se, från den klara, ljusa ring
 Ett diamantberg välter
 Mot svarta molnen; rundt omkring
 Dess rand i färger smälter.

Och molnens kant i lågors glöd
 Mot vesterns ljus sig bryter.
 En flod af färg, violett till röd,
 Emellan båda flyter.

Hos oss är natt, men härlig dag
Från solnedgången sprider
Ett skimmer af ett eget slag,
En dag i skymningstider.

Det ligger som ett flor af ljus
Utöfver parkens ängar,
Liksom en suck ett sakta sus
Far öfver blomstersängar

Och ibland trädens kronor dör;
Som andars röst i kyrkan
Man uti midnattsstunden hör,
Då de ge Gud sin dyrkan.

Det sägs, att man i kyrkan då
Väl ingen synlig finner.
Men klockorna och orgeln gå
Och ljus i koret brinner.

Och kunde man blott andar se,
För altaret de ligga,
Där uti tyst tillbedjan de
Om nåd och misskund tigga.

Att denna vackra sägn är sann,
Kan hvem som helst afgöra,
Ty ofta uti natten kan
Man denna sången höra.

Men kyrkan är en skog, en äng,
Och helga orgelbruset
Är vind i eolsharpans sträng,
Och aftonstjärnan ljuset.

Från hvarje strå, från hvarje stam,
Från hvarje gräs och blomma
Lifsandar sakta smyga fram
Och till sin gudstjänst komma.

Där skuggan breder ut sitt flor,
Är deras tempelboning.
Där offras under himlens kor
För skapelsens försoning.

Då går en suckan, djup och tung,
Ur hjärtat af naturen.
Då skälfver blad och strå och ljung,
Då lyssna alla djuren.

Men kyrkan byggs i en sekund
Uti ditt eget hjärta.
Där flätas omkring altarrund
En krans af hopp och smärta.

Förgätmigej med tårars-dagg
I blåa ögon drömmar.
Och smärtan ler, och törnets tagg
I mossan udden gömmer.

Men dolda taggar gifva sår,
Som under kransen blöda,
Och smärtan ut i rosor slå
Af hjärtblod purpurröda.

Då brusar genom tempelhvalf
En sång i helig timma.
Då går till bön hvar minnets alf,
Och ljus från koret glimma.

26 Juni 1886

Den polske gossen.

SÅG jag dig förr, du unga gosse?
 Din lek var trotsig.
 Trots var ditt armod och dina trasor.
 Från klara blicken
 Strålade glädjen, men styrkans rodnad
 Brann frisk på kinden.

Hvarför så stolt öfver sidendrägten,
 Mörkögda, bleka!
 Är icke helsan en varmare klädnad
 Än hvarje annan?
 Kindernas rundning och friska läppar,
 Bär du de rosor?
 Ögonens strålande skönhet vinner
 På dina perlor.

1886

Minnas eller glömma.

LJUFT är minnet, då det ler som sol i grönska,
 Doftar som linnean ljuf från hemmets
 skogar.

Ljuft är minnet, då det far med aftonvinden,
 Hviskande om hemmets hjärtan, ännu mina.
 Ljuft är minnet, då det talar trogen kärlek,
 Som vid vännens sida drömmer evig trohet.
 Ljuft är minnet af en vän, som aldrig sviker
 Men sin älskling troget följer med sin längtan.

Men i landsflykt intet har jag mer i hemmet,
 Ingen att där lefva för och ingen minnas.
 Bittert är att nödgas glömma, dock, att minnas,
 Huru allting bröts i spillror är mer bittert:
 Huru kärlek bröt och troгна hjärtan skildes,
 Huru vän med gråt i ögat afsked bjuder.

Endast grafvens minne slingrar krans af
grönska
Öfver kullen, där jag jordat själf min lycka.

Bittert är att glömma, men att nödgas minnas
Bittrare, dock allra bittrast är att minnet
Aldrig glömmes utan allting öfverlefver.

1886

Tiden.

ÄRENA fly.

Dagarne vexla, knapt hinna de gry,
 Förr än de åter vika,
 Några på glädje rika,
 Andra på strid.
 Sådan är vexlingens tid.

Brännande qual
 Mildras och kylas. En skugga sval
 Breder utöfver hjärtan
 Tiden och läker smärtan.
 Bittraste gråt,
 Vänta ett år, och du ler däråt.

Hvarje sekund
 Kämpas en strid uppå hjärtats grund,
 Såsom om hela lifvet

Vore i denna gifvet.
 Någon minut,
 Eller ett år: stridens hetta är slut.

Kärleken varm
 Grep efter lyckan med utsträckt arm.
 Då han var ganska nära,
 Kunde han ej den bära.
 Tiden kom med.
 Blott några år bröto kraften ned.

Snart är det glömdt.
 Året det flydda har jordat och gömt
 Detta och mycket annat.
 Tiden ej därför stannat.
 År efter år,
 Liksom om intet har händt mig, går.

Intet består.
 Tiden uppbygger ett välde, och slår
 Åter dess byggnad neder,
 Och uti glömskan reder
 Segraren fred
 Jämte hans offer, som fåfängt stred.

Kriget har gått
 Ljungande fram och sin lystnad fått.
 Öfver de gamla riken
 Hotande qvad det: viken.
 Ingen dess hot
 Än utan bäfvande hjärta stod mot.

Konungar då
 Söka i hotande krigsmoln spå
 Rikens och världars öden.
 Tidernas djupa flöden
 Strömma allt fort,
 Sopande furstar och riken bort.

Ära och skam
 Hinna dock båda till grafven fram,
 Där de i sämja dela
 Glömskan, som ej skall fela.
 År gå förbi.
 Snart till det tysta gå äfven vi.

Öfver vår värld
 Redan i tyst och högtidlig färd
 Tusende år sina stafvar

Fält vid årsskiftens grafvar.
 Kanske syns än
 Vården på den, som fylts sist igen.

Minnena då,
 Klädda i sorg, invid grafvarna stå.
 Men hur de åter blicke,
 Kommer det flydda icke
 Åter igen,
 Förr än en gång: i uppståndelsen.

Afsked är godt.
 Säg ditt farväl, därför har du fått
 Allt, som nu är förgånget.
 Glädjen du fick och mången
 Svidande sår
 Glöm som du glömmet ett gammalt år.

Se blott framåt.
 Året, som gått, icke mer begråt.
 Har du bland det som vikit
 Något, som icke svikit,
 Framåt, min vän,
 Nyårsdag står det upp igen.

Årena fly.

Mycket kan jordas, hvarur en ny
 Lifsbrodd, som graf omsluter,
 Fram ur sitt fängsel skjuter.
 Om blott ett frö
 Gömdes däri, skall det icke dö.

Ingenting dör,
 Som till det evigas rike hör.
 Taflan, hvars timmars tider
 Visa hvad tiden lider,
 Dag efter dag
 Mäter tidvisarens täta slag.

Evighet står
 Så genom åldrar. Dess klocka slår
 Ljudligt århundradens timmar,
 Medan knapt en förnimmer
 Visarens tick,
 Hvarur dock år, ja, årtusende gick.

Allt ringes ut.
 Klockorna gå öfver tiden till slut.
 Då han till grafven föres

Ringningen ljudligt höres.
 O, hvilka slag,
 Då evigheten rings in en dag.

Klockorna gå.
 Evigheternas klockor slå.
 Grafvarnas fängsel bräckas,
 Alla de döda väckas.
 Nyår ingår
 Evigt för den som dess jubel förstår.

Saliga tröst.
 Den, som har känt den uppståndnes röst,
 Hvilken en dag skall ljuda
 Och utur grafvar bjuda,
 Salig är den,
 Han går till lifvet, uppståndelsen.

1886

Sand.

ENDAST sand.

Men det minsta är stort uti skaparens hand.
Och det största, ja, allt, alla världar och land
Äro endast ett grand.

Aldrig glömdt
Blir ett stoft utaf allt, till förgängelsen dömdt.
Äfven jag har mitt lifs svar i honom, som ömt
Mina gåtor har gömt.

1886

Vinterbilder.

SOMMARNS fägring redan
 Flytt sin kos.
 Och för vindar kalla
 Sina kronblad alla
 Fälde längesedan
 Hvarje ros.

Vinterkungen reder
 In sitt hus
 För att ensam bo där.
 Öfver sjöar, floder
 Drar han golf och breder
 Mattan ljus.

Uppå fjällen har han
 Sitt gemak,
 Ibland sjö och isar,

Dit ej fotspår visar.
 Uppå nordan far han
 Fram med brak.

Kalla molnen hänga
 Öfver oss.
 Luften sönderspricker
 Och som skärfvor sticker,
 Medan stjärnor svänga
 Sina bloss.

Ingen fågel qvittrar,
 Fri i skog,
 Utan blott i buren.
 Skönt i rutan skuren
 Rimfrostblomman glittrar
 Ofta nog.

Intet står mig qvar af
 Vårens lif
 Eller sommarns fägring,
 Utom minnets hägring
 Och ett exemplar af
 Torr gullviv.

Krupna tillsammans i vrån och helt nära den
värmande härden

Sitta i kojan de små med sin moder en isig
december.

Sparsam glöd ifrån härden är ljuset det enda i
stugan,

Fast re'n skuggor af qvällen gjort mörkret be-
ständigt därinne.

Fladdrande brinner den sotande veden. Den
flitiga modren

Girigt dess ljussken fångar att leda den flitiga
handen,

Hvilken vid nålen och sömnaden bunden se'n
arla morgon

Ännu på länge och ej före midnatt slipper sitt
dagsverk.

Mörkret oss hindrar att se hvad som finnes i
stugan och kastar

Vänligt en flik af sin slöja att dölja dess torf-
tiga tomhet.

Borta vid dörren är skymningen svartast, men
närmare härden

Drages en rundel af ljus från den fladdrande
brasan i spiseln.

Stundom den fattiga modren med sparsam om-
sorg ett vedträ

Offrar på nytt åt den giriga elden, som lönar

Strax hennes gifmildhet med ett sken af upp-
fladdrande lågor.

Några minuter de sprida ett ljus som ett gul-
blekt skimmer

Öfver den lefvande gruppen vid härden och
främst öfver modrens

Böjda gestalt, såsom sittande närmast den
flämtande lågan.

Pannan är fårad och kinderna bleka och blic-
ken nedsänkt,

Vakande ifrigt och matt på den lifliga, lydiga
nålen,

Vakande ömmare dock på de båda, som leka
på golfvet

Nära intill hennes fötter med ved, som de
staplat tillhopa,

Byggande något palats eller timrande färdig
en kyrka,

Lemnande stundom ett torn eller spira åt mo-
dren och brasan.

Vinterblåsten är häftig därute och tjuter
kring kojan,

Rister dess tak och dess väggar och rycker och
sliter i dörren,

Sändande in genom springan ett luftdrag, äf-
ven ett snöyr.

På hafsstranden.

SAKTA sus
Fjärran från
Emot stranden hviskar,
Eller ock med dån
Stormens brus
Dina vågor piskar.

Stundom vred
Hörs din röst
Som en åska ljunga,
Då om vår och höst
Är din sed
Att i stormar sjunga.

Jätte haf,
Säg, hvad då
Du uti ditt hjärta

Bär och tänker på?
Vet du af
Någon väldig smärta?

Jag det tror,
Då jag hör
Stormens klockor klinga.
Vredens åska dör
Och i kor
Sorger återringa.

Nästa dag
Är igen
Ljust och mildt ditt öga.
Blåa himmelen
Välbehag
Sänder från det höga.

Då på lek
Diktar du.
Men ifrån din saga
Solens strålgans nu,
Vindens smek
Skuggorna förjaga.

Gamle vän,
 Fjärran från
 Du mig minnen hviskar.
 Då jag hör ditt då
 Står jag än
 Vid en strand och fiskar.

Än en gång
 Komma då
 Mina barndomsdagar.
 Och de tränga på
 Med mildt tvång.
 Intet dem förjagar.

Nu jag står
 Vid ett haf
 I ett annat fiske,
 Som mer allvar gaf.
 Mången tår
 Om dess lycka hviske.

Lifvets hot,
 Lifvets vinst
 Ur dess djup jag drager.
 Hjärtat icke minst
 Med och mot
 Del i fisket tager.

En vikingaätt.

ETT folk i höga nord,
 Från gamla svears jord
 I härnad låg.
 Då brändes städer ned
 Af nordisk berserk vred,
 Och fåfängt södern stred
 Mot vikings tåg.

Men på den brända jord
 Fick vilden höra ord
 Om hvite Krist.
 Och med ett krossadt mod
 Den grymme viking stod,
 Och hjältens klinga god
 Ej bet till sist.

Se'n efter hundra år
Från Sverge åter går
Ett vikingtåg.
Med spaden i sin hand
Att odla nya land
De gå mot denna strand
På vestervåg.

En konung sänder dem
Från nordens kära hem
Till denna kust.
Hans ädla hjälteråd
Till nya, bättre dåd,
Till ädla fliten bråd
Dem ingaf lust.

Med helga korsets ord
Till indianens jord
De skulle gå.
Det var kung Gustafs bud
Att evangelii ljud
Igenom dem från Gud
Dit skulle nå.

Lef, helga minne, än
Och fostra bland oss män
Af denna stam:
Att gammal nordisk dygd
I hemmen gifva skygd
Och hjältar fosterbygd
Här skapa fram.

14 Sept. 1888

Nyårsnatten.

DEN sista december
 I qvällens snö
 Står skälfvande vid min ruta.
 Hans hviskning om hem ber,
 Där han kan dö
 Vid tonerna af sin luta.

Jag kan icke neka
 Hans klagans bön
 Och ger honom rum vid härden,
 Där han får leka
 Med luta skön
 Och sjunga en sång för världen.

Då stjärnbloss glimmar,
 Han börjar sin sång
 I toner så vemodsfulla.

I nattens timmar
Om sorg så lång
Hans qväden som åskor rulla.

Och vindarna tjuta
Af ilska kall
Kring väggarna af vår koja.
Till sångarns luta
Och sångens svall
De bistra orkaner stoja.

Den gamle då gråter
En lefnads strid.
I dystra, vemodiga sången
Han vänder åter
Till vårens tid
Och glädje, som snart var gången.

Men sommarn tände
En solvarm glöd,
Som grönskande världar födde.
Men snart han brände
Sitt lif till död,
Och solen sin värld förödde.

I höstvinds kyla
En vissen värld
Fick svalka, och snö föll neder
Att grafvarna skyla
Och minnesgård
Af vinterdrifvor bereder.

Så sjöng den gamle
Det flydda år.
Men djupt i sångarens smärta
Sig tyckes samla
De spridda spår
Af skuld från hvart mänskohjärta.

Och året flydda
Med all dess nöd
I dagar och nätter långa
Uti min hydda
I sångens glöd
Förvandlas till gäster många.

Om sångaren sluta
De tätt en ring
Och sjunga i korus alla.

Och vindarna tjuta
Där utomkring,
Och skuggorna falla och falla.

Allt längre det lider.
Snart klockan slår,
De tolf dystra midnattslagen.
Och plötsligt skrider
Det gamla år
I mörker till domedagen.

Då tystnar sången,
Och sångaren
Sig hastigt i manteln kläder
Och ut är gången.
Anklagaren
Tillbaka i natten träder.

Där sjunker neder
I stjärneljus
Den åldrige sångarens hjässa.
Och himlen bereder
Ett tempelhus,
Där änglarna hålla mässa.

Där skrider sakta
 Begrafningståg
 I nattens dimma och villa.
 Och änglar vakta
 Vid grafven låg
 Och skåda uppåt så stilla.

Och se, då glimmar
 En stjärna ljus
 Högt upp på himmelen vida.
 I nattens timmar
 På jordens grus
 Sitt klara sken hon ses sprida.

Och upp ur grafven
 Det gamla år
 Uppväcks till änglarnas möte.
 Då fälles stafven,
 Och ungt det går
 Ett nyår ur grafvens sköte.

Nyårssång.

TIMMARMA lida, lida.
 Kommen är nyårsnatten.
 Re'n öfver land och vatten
 Stjärnorna skrida.

Flingorna falla, falla.
 Jorden i hvitt sig kläder.
 Vinden sin vaggsång qväder.
 Klockorna skalla.

Strömmarna ila, ila.
 Mörkret dem icke binder.
 Fram gå de utan hinder
 Och utan hvila.

Hafvet, det djupa, djupa,
 Vilja de hinna alla
 Att i den våta, kalla
 Grafven få stupa.

Tiderna strömma, strömma.
Timmarnas vågor sköljas
Bort att i evig böljas
Världshaf sig tömma.

Minnen, så rika, rika,
Uppå vår strand sig samla,
Men liksom året gamla
Måste de vika.

Synderna stiga, stiga
Åter ur grafvens sköte
Opp till ett midnattsmöte.
Dock, de må tiga.

Natten vill döma, döma
Och i sin dystra vaka
Kalla vår synd tillbaka.
Men vi få glömma.

Natten skall ändas, ändas.
Stjärnorna, som bebåda
Dagen, som nu skall råda,
Re'n börjat tändas.

Skyarna blänka, blänka
Redan i morgonljuset.
Och öfver jordegruset
Daggdroppar stänka.

Jesus är ljuset, ljuset,
Som i vår natts elände
Gud på vår himmel tände
Högt ofvan gruset.

Skuggorna falla, falla.
Ljuset förutan like
Ned i de dödas rike
Jagar dem alla.

Washington.

B RÄCKLIG är spiran af våldet i handen på
hatet, tyrannen.

Fallen i stoftet är glänsande kronan, och väl-
dige herskarn

Måste sin ära se inom kort blifva trampad i
smutsen.

Sådan i korthet historien är om det stolta
Egypten,

Hieroglyfer, från hvilka den flitige forskarn
med möda

Stafvar sig till från vittrade murar en saga af
storhet,

Dunkel, en skuggbild blott af dröm, som man
länge förgätit.

Så från Assyriens häfder ett Ninive prunkar
i ära,

Städernas strålande perla och folkens allher-
skande drottning.

Nu är dess krona förvittrad i mullen, och icke
en vårdsten

Täljer oss vidare om, hvar Assyriens glans är
begrafven.

Så, om du tyder kaldeernas kilskrift, mäktigt
ett Babel

Skimrar emot oss från sagornas dunkel, en
himmelens stjärna,

Fallen och slocknad, förrn häfderna hunnit
dess sekel fullborda.

Sedan som stjärnskott på stjärnskott ett Per-
sien, Grekland och Roma

Lysa en stund på historiens himmel och sjunka
i natten.

Nu deras minne och glans du söke i grafvarnas
gömslen,

Där endast sagan ännu bland de lutande vår-
darna vaktar.

Tomt är priset af dödlige herskarn, en krans
som förvissnar

Är diademmet, som strålar från krönte tyran-
nens panna.

Svärdet, som stödde hans välde, i handen bri-
ster och sviker.

Xerxes armeer förr skakade jorden, nu skräm-
ma de ingen.

Roms legioner följt Cäsar och Cäsar Pompejus
i grafven.

Led efter led från historiens valplats, segrar
och bragder

Gledo de ned, där förgängelsen bröt deras va-
pen och lagrar.

Hannibal hvilar med Scipio fredligt i grafvars
kummel.

Härrar, som lydde Napoleons vilja och kufvade
folken,

Sträckte gevär för en furste, som ryckte ur
herskarens händer

Spiran, som hörde världsherskaren till, världs-
herskaren Döden.

Ej kring tyrannernas tinning beständig är
grönskan af lagern.

Falsk och bedräglig är segern, som svurit sig
åt deras fanor.

Hämdens valkyrior följa i spåren och locka till
ofärd.

Hjälten, som dricker sig rusig af blodet, som
blödande folket

Göt för hans ära och makt, väcker upp ur jor-
den en vålnad

Och från himlen en dom, prisgifvande tronen
åt våldet.

Revolution, så är namnet, som gnistrar i blod
ifrån bilan.

Blodiga härar af slafvar, som kämpat för
krönta tyrannen,
Redo att smida hans ok kring fäder och mö-
drar och syskon,
Icke kring eder det är, som i dag dessa tusen-
den samlas,
Icke till eder står folket i skuld för sin lycka,
sin frihet.
Icke för eder är kransen, som flätas af tacksam-
ma fria.
Bort för att lemna åt hjältarna rum, nationer-
nas hjältar,
Dessa, som stredo och led o att bryta de rostiga
kedjor,
Hvilka i tusende år kring nationernas händer
och fötter
Skramlade, länkande fast deras hjärtan och
tankar vid våldet.
Kommen, I tappre, i dag i vårt minne. Ett helt
folk är redo
Eder att mana från dödens tumult till de soliga
höjder,

Där i de fria nationernas hågkomst I ären
furstar.

Alltid I funnits, I ädle, som nekat att lyda
tyranner,

Nekat att sälja åt herskarens nyck eder tro
och er frihet.

Hell, Pausanias, dig, hell dig, ädle Epami-
nondas,

Hell, dig, Leonidas, hjälte bland hjältar, och
dig, Aristides.

Grekland skall hedra er främst ibland hjältar
så länge det ännu

Eger en gnista igen af den eld, som besjälade
eder.

Starkt är det folk, som är fritt. En hand full
schweitzare trotsar

Habsburgs kejsaremakt ifrån kojorna uppe
bland bergen.

Herdarne kämpa för frihet kring Tell, och mo-
narker ge vika.

Engelbrekt, Vasa och Gustaf den andre, hur
stort är ert minne!

Aldrig skall svensken förgäta er, aldrig, I käm-
par för frihet,

Aldrig, så länge vi än äro värda det namnet
vi bära.

Friskast dock ännu är kransen af lagern,
 som senast blef bruten,
 Lagern kring pannan på honom, hvars namn
 och hvars minne har vuxit
 Hop med nationen, hvars stolta historia börjar
 med honom.
 Washington, störst ibland hjältar och främst
 ibland män, kring det namnet
 Flätar det friaste folk uppå jorden i dag sina
 kransar,
 Färska och gröna, till dem, som gångna seklet
 har lagt där.
 Washington, mannen, som trädde i gapet att
 kämpa för frihet,
 När kring Amerikas jord och dess folk smid-
 des bojor af våldet,
 Bojor, ej bättre för det att de kallades kung-
 liga lagar,
 Lagar, som bjödo ett folk att ej bruka sin hand
 och sitt öga
 Utan att köpa från främmande kust andras
 skickliga händer!
 Lagar, som ankrade fast vid Amerikas strän-
 der dess skeppsfart,
 Rostade plogen på fältet och släckte elden på
 ässjan!

Lagar, som fängslade hyfveln och handen, som
ville den föra,

Liksom de fängslade ordet och tanken och röf-
vade hoppet

Bort från ett folk, som var skapadt att hoppas
och skapadt att växa.

Washington trodde Amerikas folk hafva rätt
till att lefva,

Rätt till att växa och vidga sig ut mellan haf-
vet och hafvet.

Washington kunde ej tro, att en kung hade
rätt att förfoga

Efter sin kungliga nyck öfver andras ve eller
välfärd,

Bjudande dem att förgås, om så täcktes hans
kungliga nåde.

Washington trodde, att Gud var en starkare
kung än kung Georg,

Trodde, att Gud hade gifvit dem landet och
icke kung Georg,

Trodde, att Gud hade gifvit dem rätten att
plöja sin åker,

Rätten att tränga i schakternas djup efter mal-
mernas rikdom,

Rätten att smida af järnet sin plog och ej låna
från England,

Rätten att själfva förvalta och själfva förädla
sitt hemlands
Skatter af böljande skördar på fälten och mal-
mer i bergen.
Så tänkte Washington, så tänkte hela natio-
nen med honom.
Och när tyrannen ej tänkte som de, till vapen
det vädjas.
Världen bevittnar ett envig emellan tyrannen
och folket.
Icke var Washington ensam. I skaror af hun-
drade tusen
Svarar den unga nationen och ilar med glädje
till vapen,
Hjältar, som väl voro öfvade föga i krigiska
lekar
Men som i slagtnings allvar förstodo att dö
kring sin fana.
Ja, de förstodo än mer, de förstodo att hungra
och frysa
Tåligt till döds utan klagan, när drifna till-
baka af våldet.
Vintern i Valley Forge, hur dystert dess må-
nader skredo,
Liksom en likbegängelse öfver det slocknade
hoppet!

Då uti pröfningens stund, hvar är Washington,
mannen och hjälten?

Lyssna! Han är på sin post, han, en Israel,
kämpar med Herren.

Vakten kan tälja dig om denna bönekamp där
i det stilla,

Vakten, som under sin ensliga rond råkat blif-
va ett vittne,

Torkande tåren från skäggiga kinden och lem-
nande stället.

Hjälten vid Princeton och Brandywine, hjäl-
ten i Yorktowns jubel,

Ligger i skogen på knä i vinterdrifvan och
beder,

Beder om seger, då andra misströsta, och vän-
tar på Herren.

Stilla som vårvind sprides en hviskning genast
i lägret,

Gifvande mod och förtröstan och skapande le-
jonhjärtan.

Washington, stor då i spetsen för segrande hä-
rar du ilar,

Drifvande härar framför dig i tygellös flykt öf-
ver fälten,

Washington, främst i de jublande leden, då se-
gerryktet

Blåser fanfarerna ut öfver landet, de härliga
 båden,
 Washington, hjälte i dag, dina segrar, din ära
 och framgång
 Vore en gåta för mig och du själf en än mör-
 kare gåta,
 Om icke nöden och bönen i Valley Forge den
 uttydde.

Sällt är det folk Gud själf upplyfter till
 frihet och välmakt,
 Sällt är det folk, som i kamp mot tyranniska
 våldet
 Finner en Gideon, pröfvad af Herren, af Her-
 ren utkorad.

Hundraårsfest 30 April 1889

Lofsång.

GUD, du, som skapat jord och himmel
 Och öfver alla världar styr,
 Du bor högt ofvan stjärnors vimmel,
 Där för ditt ljus allt mörker flyr.
 Hvert skapadt grand, tillbedjansvärde,
 Dig hyllning ge af lof och pris.
 Men människan din kärlek lärde
 Att sjunga få på barnavis.

Dig lofvar fågelns glada qvitter
 Från luftens rymd, från skog och lund,
 Dig lofvar morgondagens glitter
 På blommans kalk, på markens grund.
 I solens glans din ära glimmar
 I skrift af eld från himmelen.
 Och stilla uti nattens timmar
 I stjärneljus hon tindrar än.

Dig lofvar åskan och orkanen,
 Dig vestanvindens milda smek.
 Dig med sin skönhet prisar svanen
 Och hafvets fiskar med sin lek.
 Din ära gläds åt norrskensflamman,
 Som strålar klar i nordisk qväll.
 Din ära prisa allesamman
 De snöbetäckta gamla fjäll.

Din ära öfver djupen svallar
 Med väldighet som hafvets våg.
 Dig skapare och konung kallar
 Mångtusen änglars sälla tåg.
 Det klingar lof från myriader,
 Som lif och sång af dig ha fått.
 Men rätten att dig kalla fader
 Blef mänskans sälla, höga lott.

Årstiderna.

FÖRST kommer vårens tid.
 Drifvorna smälta, och luft
 är blid.

Sippa och vek lövkoja
 Bryta sin vinterboja.
 Träden begynna knoppas.
 Allting hoppas.

Blomstren i drifvor stå.
 Skyarna regna från himmel blå.
 Vindarna bita och smeka,
 Floderna hota och leka.
 Detta är vårens strider,
 Vexlingstider.

Våren är skön och kort,
 Bryter sin puppa och flyger bort

Såsom en sommarns fjäril.
Såsom på hemmets äril
Flammorna uti glöden
Finna döden.

Vår är allt ungt och nytt.
Våren är dagen just som han grytt,
Nöjet, när friskt det njutes,
Tåren, då först han gjutes,
Purpurn på morgonpellen
Och af qvällen.

Vår är allt lif i knopp,
Sorgen i linda och fröjd i hopp,
Kort såsom barnaåren,
Flygtig som barnatåren,
Rik som en sky, som tömmes
Och förglömmes.

Sommaren kommer näst.
Mången den räknar som årstid bäst
Och kunde vilja önska
Ständigt dess sol och grönska,
Liksom dess rosenhäckar
Och dess bäckar.

Våren är sommarns brodd.
 Sommarn är höstliga skördars sådd.
 Kalkar slås opp och sprida
 Doftande ångor vida.
 Kronor i färger alla
 Lysa, falla.

Sommarn är lifvets blom,
 Vårens utveckling och vårens dom.
 Rikt öfver fälten svalla
 Växter af sorter alla,
 Höga och äfven låga,
 Stam och tåga.

Det som var gift i knopp
 Bryter om sommarn sin giftkalk opp,
 Skänker åt varma fläktar
 Ymnigt *sin* bågars nektar.
 Giftet har ock sin sommar,
 Då det blommar.

Sommarn i hjärtats lif:
 Viljan i blomma och lustans kif,
 Som ej en mor kan binda

Längre i barnalinda.
 Trädet fått egna rötter,
 Barnet fötter.

Pulsen är full och varm,
 Hjärtat slår kraftigt i ungdomsbarm,
 Känslorna äro friska,
 Brusa de eller hviska,
 Rasa de eller smeka,
 Lofva, neka.

Lifvets begär och hopp
 Storma hvart hinder och nå dess topp.
 Lefnadens middagshöjder
 Hinnas, och rika fröjder
 Vinka i lifvets fägring
 Eller hägring.

Så kommer kulen höst,
 Rik på anklagelse, rik på tröst.
 Sommarens skörd blir bergad,
 Om ej af storm förhärjad.
 Fliten sin vinterföda
 Får för möda.

Blomstren i färgprakt stå,
 Prunkande, lysande, men förgå
 Plötsligt för vindar kalla,
 Vissna och nederfalla.
 Hösten är bäst att färga,
 Värst att härja.

Luften är kall och grå,
 Giftig är kylan för blad och strå.
 Gulnade löf kringsopas
 Och mellan träden hopas
 Snart att begrafna blifva
 Under drifva.

Ängsligt kring hörn och knut
 Hviner nordvindarnas skarpa tjut.
 Skuggorna blifva långa,
 Ovådersbuden många,
 Dyster är hösteqvällen
 Uti tjällen.

Skön dock, då omkring hård
 Talas om skörden, så mycket värd.
 Bergad är årets gröda,

Om än med svett och möda,
 Undan den storm, som tjute
 Fritt därute.

Hösten är skördetid.
 Tron bergar tåligt sin skörd af frid.
 Gladt klingar skördesången,
 Härlig är solnedgången
 Öfver ett fält, som bördar
 Rika skördar.

Ack, men när hjärtats höst
 Smyger sin köld in i mänskans bröst,
 Skuggorna blifva långa,
 Minnena, dystra, många,
 Fira, objudna gäster,
 Ångrefester.

Hösten är skördetid,
 Skörden af tvifvel, om ej af frid.
 Rosornas prakt förfalnar,
 Känslornas hetta svalnar,
 Lustarnas vådeld skiner
 På ruiner.

Vintern är här till sist,
 Kommer med ymnighet eller brist,
 Eftersom skörden blifvit,
 Hvilken oss hösten gifvit.
 Vintern är öfverflöden
 Eller nöden.

Vintern är jättestark :
 Andas, och frusen och hård blir mark,
 Andas, och slår af vatten
 Bron af kristall i natten,
 Gömmer så stort som ringa
 Under flinga.

Vintern är skön och rik.
 Hvem är i färgprakt väl honom lik !
 Härligt på duken hvita
 Frostens demanter rita.
 Runor mot ljuset glöda,
 Blåa, röda.

Men denna perleskrift
 Skimrar och gnistrar på ödslig grift.
 Runornas tecken glöda

Öfver de många döda,
Som under isig drifvas
Täcke trifvas.

Vintern i mänskans bröst:
Lifslång trånad förutan tröst,
Låga, hvarvid du fryser,
Löje, hvaråt du ryser.
Alltid det snöar, snöar,
Aldrig töar.

Vintern i mänskans bröst:
Tron på uppståndelsens rika tröst.
Flingorna falla, falla,
Sorgerna gömmas alla,
Glömmas för hoppet ljufva
Under tufva.

Julsång.

JESUS, min frälsare,
 Dig vill sin hyllning ge
 Himlarnas himmel, de
 Strålande änglars vimmel.

Tack, att hit ned du kom.
 Villigt vår fattigdom
 Du kom att bära, som
 Evigt var van vid ära.

Harpa och röst, uppstäm
 Sången. Från Betlehem
 Tonerna klinga, dem
 Änglarnas körer bringa.

“Ära åt Gud i höjd,
 Frid uppå jord och fröjd.”
 En hvar må sjunga nöjd
 Med, både gamla, unga.

Jesus, det ringa stall,
 Där uti vinter kall
 Tillflykt du eger, all
 Världens palats uppväger.

Bädden är hö och strå.
 Kring detta skjul ändå
 Troget och sakta gå
 Änglar sin kung att vakta.

Konung ej fanns så rik
 Eller i makt dig lik.
 Vælde och boja, vik
 Undan för barn ur koja.

Furstligt du icke bor.
 Dock är din ära stor.
 Änglarnes förste tror
 Ödmjukt på dig, du störste.

Folkets opínion.

(En nykterhetssång.)

ÄNNU är minnet ej glömdt af vikingens
 bragder och segrar,
 Ännu är nordbons kraft ett lefvande arf hos
 hans ättling,
 Än är det ära och tro, som glänser ur nordiska
 ögat.
 Hvass som det härdade stål, en klinga blixtrar
 i blicken,
 Redo att dragas, när helst än sanningen bjuder
 och rätten.
 Än är en flik af azurn bak molnen och blixten
 och stormen,
 Röjande nordbons själ, hans svärmiska, dröm-
 mande sinne,
 Röjande hjärtat, som än kan värmas af stora
 bedrifter,
 Klappar för riddaredåd och ömmar för lidande
 nästan.

Kraftig är riddarens arm och härdadt är stålet
 af lansen,
 Ljungande fram som Tors kortskaftade ham-
 mar mot trollden.
 Men såsom Tor är han vek, en vän utaf hem-
 met och freden,
 Vän till hvarje förtryckt, till hvarje förtryc-
 kare ovän.
 Ännu ej guldets demon, ej själfviskhets isiga
 vintrar
 Smidt sina bojor af köld kring hjärtats ädlare
 känslor.
 Nöden, som ropar om hjälp, än finner ett stor-
 mande gensvar,
 Väcker till entusiasm och kallar till ädelt
 korståg.

Nu, nu det profvet är här. Från kulle till
 kulle vårdkasen
 Brinner, som kallar till fejd vårt folk, Skandi-
 naviens söner.
 Ut denna vikingaätt vid budkaflens första sig-
 naler
 Man ur huse till storms, till ädel viking sig
 samlar.

Välkomna, hjältar, i dag att möta till manligt
rådslut.

Bären er panna så klar som fädernas blankade
sköldar.

Låten ej sanningens svärd i skidan längre få
rosta.

Gladt är att höra ert gny, ert skrammel med
ärliga sköldar.

Visst skall det inge skräck hos dem, som i
mörkret framsmyga,

Vana allenast vid svek och vana vid hemliga
rådslut.

Här skipe dagsljus rätt, här sanning och oväld
ha ordet,

Här ibland sköldarnas gny den hörs blott, som
vågar att höja

Rösten nog djärft och nog högt att höras af
samlade mängden.

Sådant är sanningens språk, det menar att hö-
ras af alla,

Träder med öppet visir för folket, när helst det
vill lyssna,

Medan maskerad och lömsk med hemliga va-
pen bak kappan

Lögnen i skymningen helst och helst uti lön-
liga kamrar

Lägger med våldet sitt råd och gör sina listiga
planer,

Snaror att kasta omkring okunniges halsar och
hjärtan.

Lögnen är världens monark? Välan, dock skall
triumfera

Sanning, ja, lögnen till sist blott ljuger sig själf
upp i dagen.

Jagen dem, jagen dem upp, de nätternas fega
hyenor,

Som gå till rof efter lik på hemmets och sam-
hällets grafvar.

Krogar, behöfva vi dem? Behöfver den sjuke
sin kräfte?

Gagnar spetälskan sin man? Ja, då har ock
krogen sin nytta.

Gån, gån i ordnade led mot samhällets glupska
hyenor.

Dryckenskap är det namn, som grinar ur gi-
riga blicken.

Gån, gån i ordnade led, ej tarfvas ett svärd
emot dessa.

Sanningens skallande röst dem drifver helt sä-
kert på flykten.

Liksom från grafvarnas as ett rop skrämmar
fega hyenan.

Höjen då, vänner af rätt, af samhälle, hem och
 af ordning,
 Höjen ert härskri i dag, så att det kring nejder-
 na skallar,
 Manande andra, som än i liknöjd hvila för-
 soffas.

Dock, låt ditt hjärta bli med, buktalare
 vare vi icke.
 Hemta din maning, ditt tal från sanningens
 brunnar de djupa.
 Icke det hvirflande skum det är som klippor-
 na krossar,
 Fastän det forsar kring dem, som vore de dess
 trofeer.
 Stänket, som hvirflar och far från djupet af
 fallet mot höjden,
*Gömm*er inunder sitt yr det verkliga fallet,
 som talar.
 Stänket har ej någon röst, ej tyngd, hur det ly-
 ser och glittrar.
 Vågen det är som bär skepp, ej fradgan, som
 skummar kring bogen.
 Strömmen den djupa det är, som drifver de fli-
 tiga hjulen.

Så ock med stormande ord. De flyta likt skum-
met på vattnet

Öfver den svallande sjö, folkmötenas böljande
haf.

Opinionen då går som strömmen djupt under
och drifver

Heliga saken framåt, om också dess trasade yta
Röres af vindar än hit, än dit efter ledares
vilja,

Och understundom en våg, skumhöljd, ur dju-
pet uppdrifves,

Då någon talares ord mer mäktigt än andras
det upprör.

Dock, det ej ändrar sitt lopp, det går såsom
strömmen vill ha det.

Folkets opinion är ångan, som drifver det hela,
Folkets opinion är styret i djupet af skeppet.
Folkets opinion, du mäktige ande i världen,
Du är okräönt monark, den ende som utlefver
tiden.

Stundom regerar du grymt. Med Molok, A-
starte och Baal

Gör du förbund. Och af blod de ryka då, temp-
len och hemmen.

Stundom du är kannibal, och under din blodig-
ga spira

Skarorna, kött af ditt kött, nedslagtas att blif-
va din måltid.

Ve, när din fana är svart, fullskrifven af våldets
emblemer.

Då råder hemsk anarki och laglöshet öfver
världen.

Uti dess skugga ej ros af kärlek, ej lilja af
oskuld,

Icke ett mognande ax af ymnighet växer ur
jorden.

Fort för din andedrägt förblekna och vissna
och falla

Blomstren i hjärtat af dygd och blomstren på
kinden af helsa.

Lasten regerar som drott, och templen i grus
nedrifvas.

Gud sättes af sin tron, och upp sätts förnuf-
tets gudinna,

Såsom hon kallas på spe bordellernas firade
drottning.

Hon drifver mödrarna ut ur hemmets förr o-
kränkta helgdom,

Sätter med fräckhet sin skam på tronen, där
dygden var drottning.

Folkets opinion, din hand har ofta lyft svär-
det,

Revolutionens svärd, och guillotinenens bila,
 Dränkande allt uti blod, och aldrig mätt af
 din blodtörst.

Detta är fallet blott då, när mörkret rår
 öfver folket.

Detta är fallet, när helst utöfver dess packade
 hopar

Svajar ett svart banér: okunnighetens det
 nämnes.

Då öfver folket en gam far fram med flaxande
 vingar.

Han heter brodershat, han heter lössläppta
 passioner.

Då är historiens natt, fullskrifven af runor,
 som glöda

Röda som hjärtesår på rysliga krigsskådeplat-
 sen,

Där uti slagtningsens rök och åskor och fasor
 och smärtskrin

Människans ädlaste själf uppger sin anda i
 striden.

En gång väl kommer den stund, de gamlas
 Ragnarök åter,

Då på sin sista staf historien skär sina runor,

Mörka att tyda och dock så klara i morgonens
gryning

Utaf den dag som går upp bak qvällen och nat-
ten och tiden.

Folkets opinion nått randen af fallet och stör-
tar

Hvirflande, spårlöst ned i glömskan som nås
blott af domen.

Oftast den mäktiga dock tar ljusets och
dagens emblemer.

Folkets opinion, hur härlig då ljuset dig leder,
När öfver folken en örn från himmelens höga
domäner

Ropar sitt segerskri och flaxar med glittrande
vingar

Öfver banéret af frid, af sanning, af kunskap,
af bildning,

Där hvarje släkt och nation sig tränger med
hoppfylldt hjärta.

O, skandinaviska folk, jag prisat ditt ursprung,
din kärna.

Huggen du är ur ett berg af ädlaste, rikaste
malmer.

Sprungen du är från en stam, i tusende år emot
ljuset

Vuxen och än aldrig böjd att krypa som rankan mot jorden.

Blif då hvad fordom du var, väx högre, väx högre allenast.

Andas en luft som är ren, så skall du ock lefva i renhet.

Se mot ett mål, som är högt, så skall det dig lyfta mot höjden.

Böj dig för sanningen blott: det gifver dig rötter och fötter.

Träd som ett folk i de led, som skrifvit på fanan en härgång

Mot hvarje näste af synd, mot lasternas röfverekula.

Då skall mot himmelen snart det ljuda ett skallande krigsrop,

Sopande krogarna bort och rensande bort deras gifter,

Såsom när åskan går fram en qvalmig dag genom luften,

Och snart i skurarnas fall uppfriskas naturen och dränkes

Qualmet och dammet. Och nyfödd hela naturen framträder.

2 Maj 1890

Din vilja ske.

DIN vilja ske,
 Ehvad det ger lust eller ve.
 Om jag är emot eller nöjd,
 Gif sorg eller fröjd.
 Din vilja ske.

Din vilja ske.
 Din nåd mig blott, Herre, bete.
 Om fattig jag blir eller rik,
 Blott mera dig lik.
 Din vilja ske.

Din vilja ske.
 Mitt öga kan vägen ej se.
 Men gerna jag nu sluter in
 Min hand uti din.
 Din vilja ske.

Tag och gif.

JULEN är här, och därför: tag.
 Julen är gåfvornas fest.
 Julen berättar oss allra bäst,
 Hvem oss har gifvit och gifver mest.
 Julen oss täljer Guds hjärtelag.
 Julen är här: njut i fulla drag.
 Julen är här, så tag, o, tag.

Julen är här, och därför: gif.
 Jul är de fattigas fest.
 Jul är *hans* dag, som blef deras gäst
 Och deras nöd vid sitt hjärta fäst.
 Julen är här: om dess frid och lif
 Hvem vill ge bud till en värld af kif?
 Julen är här, så gif, o, gif.

1890

Betlehemsstjärnan.

SIG dystra skuggor sänka
 Af hedendomens natt,
 Och bakom molnen matt
 Blott löftets stjärnor blänka.

Och hednafolken alla
 Till onda andar be
 Och uti nöd och ve
 För grymma gudar falla.

Ej emot samvetssmärtan
 Vet greken råd, fast lärd,
 Och romarns skarpa svärd
 Kan icke tvinga hjärtan.

Re'n sista ljusen släckas
 Uti den vises tjäll,
 Men ej från himlapell
 Ännu ses dagen bräckas.

Dock, se, hvad sken i öster!
En stjärna af nytt slag
Går opp och bådardag.
Hvad sorl af fjärran röster!

Se, österlandets söner
Den nya stjärnan sett
Och sig på väg begett
Med skatter och med böner.

Den stjärnan underbara
I deras själ väckt hopp,
Att morgon skall gå opp
Och gifva dagen klara.

Det nya morgonljuset
Så stilla leder dem
Till lilla Betlehem
Och där till minsta huset.

Där i en tarflig boning,
Uti ett ringa stall,
Är han, som blifva skall
En fallen världs försoning.

För honom österns söner
Med glädje falla ned
Och finna ro och fred
Och offra tack och böner.

Den stjärnan öfver stallet
Har lyst i tusen år.
Och hednavärlden går
Ännu dit upp på kallet.

Den stjärnan, som där glimmar,
Är evangelium
I alla jordens rum
Och alla nödens timmar.

1890

Vårsång.

DET är vår, det är sol, det är serlaregn,
 Det är knopp, det är löf och doft.
 Ut i vänlig natur, ut till palmers hägn
 Ila tusen från qvalm och loft
 Till Jerusalem hän uti glada lag.
 Det är vår, det är palmsöndag.

Det är vår. Det är sång uti vårluft blå.
 Ifrån dal, ifrån bergens topp
 Hosiannas bevingade toner gå
 Ifrån qvittrande fåglar opp
 Och från tusendes bröst till Guds välbehag.
 Det är vår, det är palmsöndag.

Det är vår. Det är brodd, det är axens tid.
 Och i axen re'n slumrar skörd.
 Ifrån himmelens regn, ifrån vårsol blid

Drager ladan sin innebörd.
 Men på korset gror ädlare hveteslag.
 Det är vår, det är långfredag.

Det är vår. Se, i mörknande skyars hot
 Finner solen försagd sitt hägn.
 Men det vattnar sin brodd vid korsets fot,
 Dessa hotande skyars regn.
 Och i den brodden sväller Guds hjärtelag.
 Det är vår, det är långfredag.

Det är vår. Det är heliga påskens tid.
 Det är förstlingskärfvarnas fest.
 Och som offer åt Herren i högtidsfrid
 Ges hvad åker och fält ha bäst.
 Äfven grafven sin kärfve åt Guds behag
 Återger. Det är påsk i dag.

Det är vår. Och ett nytt hopp åt världen gaf
 Lif, som spirar ur dödens famn.
 Öfver korset det helga och öppna graf
 Lyser segrarens milda namn.
 Ack, det namnet är ensamt uti sitt slag.
 Det är påsk, det är Jesu dag.

“Det blir vår, det blir vår” hviskar hoppets röst
Ned i mullen, där tron slår rot.
Och hon lefver på nytt och hon fattar tröst
Och hon växer sitt ljus emot.
Det blir vår, hvad det lider, med Guds behag
Och församlingens påsk en dag.

1891

Första dagen i skolan.

“**H**ERR magister, här är Sven,
 Får han gå i skolan än?” —
 “Huru gammal, kära fru?” —
 “Han har nyligen fyllt sju.”

Så de talas vid, och Sven
 Är bland skolans gossar en,
 Ibland andra tjugu sju
 Sitter han i klassen nu.

Sven uti sin skolpulpet
 Pluggar på sitt alfabet,
 Stafvar, läser, qvick och snäll,
 Ifrån morgon och till qväll.

Trång är lille Svens pulpet,
 Den, som ej försökt, ej vet.
 Sven nu pluggar hvarje qväll
 Multiplikationstabell.

All vår början blifver svår,
Bättre går det år från år.
Re'n de fyra räknesätt
Räknar Sven så fermt och nätt.

All vår konst är hård och svår,
Sven är flitig, och det går.
Den, som bara börjar rätt,
Finner snart all möda lätt.

Sommarsång.

N U är sommar så blid,
Sång och fröjd.

Himlen skänker sin frid
Ned från höjd.

Nu är blommornas tid,
Doften sprid.

Fåglarnas skaror mot blånande sky
Sväfva så stilla

Och qvittra och drilla

Sin gamla ton till en sommardikt ny.

Varma, doftande vindar oss smeka,

Barn med fröjd öfver ängarna leka.

Källan, helt fri vinterbojornas tvång,

Sorlar också hon en sommarsång.

Sol ifrån sin blåa kungasal

Sänder helsningar utan tal,

Tusende nya i minuten ned till den prydda jord,

En gnistrande ljusjuvel är hvart helsningsord.

Ut och sommaren njut,
Ljuf och kort.

Ut, förr'n nöjet är slut
Och flytt bort.

Alla små måste ut
Utan prut.

Fälten där pråla i färgerna sju,
Ängsbäcken dansar
Sin väg mellan kransar.

Gladt sjunger han, och hvad annat gör du?

Sång är leken på kullar och ängar,

Sång är doften från blomstersängar.

Sång fins af många, ja, tusen slag

På en sådan härlig sommardag.

Snart i vester sjunker sol i glöd.

Aftonrodnaden purpurröd

Glänser från qvällens lätta skyar ut öfver dal
och berg

Och målar dess toppar varmt med sin längtans
färg.

Hvem gaf himmelen blå

Färg så skön?

Hvem har målat också

Ängen grön?

Hvem har blommorna små

Klädt uppå?

Hvem lärde fågeln att flyga så lätt?

Hvem gaf hans tunga

Den konsten att sjunga

Mångtonig sång på så mästerligt sätt?

Gud gjort marken och fästet det höga.

Hans är allt, som här möter ditt öga.

Hans är den stjärna, som strålar i skyn,

Hans den mask, som krälar djupt i dyn.

Alla ting åt honom ära ge,

Alla väsen hans namn tillbe.

Större än allt är dock den kärlek oss han bevi-
sat har,

I hvarje hans ord och skapelse uppenbar.

1891

Festsång.

ALLT är glädje och sång,
Allt är ljus.

Hör på tonernas språng,

Hör hvad brus.

Nu är festen i gång,

Gör den lång.

Glädjen har ringt oss tillsamman i dag.

Ack, huru roligt,

Hur enkelt förtroligt

Vi mötas få i ett fostbrödralag.

Frisk är färgen, som glöder på kinden,

Ren vår fana, som vajar för vinden.

Herren är med i vårt lyckliga tal

Och han fyller själf vår fröjds pokal.

O, hur hastigt flyr minuten bort.

Ungdomsfröjd är som drömmen kort.

Snart är vår lefnads fest förliden,

Fröjdernas bägar tömd,

Då Gud har för oss den bästa bägarn gömd.

Frisk är ungdomens håg,

Sjung i dur.

Ingens puls är här låg,

Eller hur?

Varm går tonernas våg

I vårt tåg.

Glädjen och sången de höra till oss.

Världen dem lånat

Och illa dem rånat,

I sus och dus sångens ande förgås.

Frid, du ljufliga drott från Guds himmel,

Kom, regera vårt festliga vimmel.

Kom, stäm i himmelens tonart vårt spel

Och prydd festen med din blicks juvel.

Snart en gång i höga himlars sal

Med en evig ungdom utan tal

Vi med den frälsta sångarskaran

Sjunga i högre kor:

Lof, ära och makt åt Gud, som ibland oss bor!

1891

Gungbrädet.

PETER, gossen, och Mari, hans syster,
 Båda glada, nästan lika unga,
 På ett bräde gunga
 I en lek så yster.

Det skall pröfvas, hvem som håller svingen
 Längst vid marken, medan då den andra
 Får mot skyar vandra.
 Hur det går vet ingen.

Flaxande som fåglar går till väders
 Ömsom hon, Mari, och ömsom Peter.
 Munnarnas trumpeter
 Komma väl till heders.

Se, där flyger Peters hatt från nacken
 Och han är som syster sin barhufvad
 Och af blåsten lufvad,
 När det bär mot backen.

Som en ifrig hjälte Peter sparkar,
Och hans rygg är böjd, hans armar spända
Och hans ögon tända
Som två blixstens falkar.

Systemen ler i mjugg åt Peters ifver,
Flyttar sig längst bort till brädets ända.
Segrerska kan hända
Så hon slutligt blifver.

1891

Snögloppet.

D E falla lätt,
 De falla tätt
 Snöflingorna så skära.
 De ifrån Gud
 Oss hvita bud
 Som små brefdufvor bära.

De äro bref,
 Som Fadren skref
 Uti bokstäfver klara.
 Det alfabet,
 Hvad menar det,
 Om icke renhet bara?

I himmelen
 Hvar blick är ren,
 Och rent är hvarje hjärta.
 Där är blott frid
 Och ingen strid
 Och ingen synd och smärta.

De hviska så
 De flingor små,
 Som ned från himlen falla.
 Och längtansfull
 Från jordens mull
 Vår blick de uppåt kalla.

I ymnig flock
 De hviska ock
 Om rikedom därofvän,
 Om moln och regn,
 Och frid och hägn
 Och nåd, den himlagåfvän.

Fall tätare,
 Fall rikare,
 Du sköna lilla flinga.
 Vår Fars förråd
 Har moln af nåd
 Men af bekymmer inga.

För evigt ej här.

FÖR evigt ej här i gruset vi bo
 Och längta och speja och spana.
 Re'n skymtar sitt mål vår bidande tro
 Och hoppets fullbordan vi ana.
 Re'n komma de där de ridande bud
 Af segerhärolder till striden.
 Och slagtnings ve och trummornas ljud
 Skall tystna för eviga friden.

För evigt ej här i fångsel och natt
 Skall anden sin smärta förnimma.
 Re'n gryningens ljus i öster sig satt
 Och bådar befrielsens timma.
 Från dukade bord i Fadrens gemak
 Ej torftiga smulor mer falla,
 Men festen går in, och salarnas tak
 Af jubel och fröjd återskalla.

För evigt ej här i vinter och snö
En lifsbrodd frusen försmäktar.
Re'n våren är här med vindar och tö,
Med grönska och dofternas fläktar.
De remnande moln sitt ymnighetshorn
Hit ned öfver tegarna gjuta,
Och solen ger färg, ger kärna och korn,
Och ladorna skördar omsluta.

Det stundar helt snart för anden en vår.
Guds löfte vårhelsningen bringar.
Det blåser så friskt, och aningen går
Mot höjden, och längtan får vingar.
Uppståndelsens vår är inne med tröst,
Som regnar i eviga flöden,
Och Guds ögas sol förjagar all höst
Och vintern och sorgen och döden.

1892

Vårvisa.

HÄRLIG är våren.
 Vintern på båren!
 Vårskur öppnar hans isiga graf.
 Rötterna vakna,
 Spiorna rakna,
 Safterna strömma till blomma och saf.

Där blandas till sommarfärgernas mängd,
 Där destilleras parfymernas regn.
 Vårsol blida,
 Vårskur strida
 Taga det knoppande lif i sitt hägn.

Ur hjärtan
 Flyr smärtan
 Och otrons vintertid sin kos.
 Allt hoppas,
 Re'n knoppas
 I nådens vårregn glädjens ros.

Som himlen blå bak brusten sky,
Som doften efter sommarns by,
Så friden
Ur striden
Re'n ser Guds rikes vårdag gry.

1895

Till himlens sommarland.

BORT från jordens vintertid
 Vinkar en himmelsk sommar blid.
 Bort från storm och qval och strid
 Vinkar ett land af evig frid.

Kom till den stranden, den himmelska stranden,
 Som speglar i lifvets älf sin vår.
 Kom till Guds Eden, de saligas Eden,
 Där lyckan i evig blomning står.

Kom, gå med, gå med, gå med.
 Kom till vårt hemlands sommar blid.
 Kom, gå med, gå med, gå med,
 Bort ifrån jordens qval och strid.

Här klagan och jämmer bo,
 Där herskar en ostörd ro.
 Här kämpar en pröfvad tro
 Där segrarens lagrar härligt gro.

Väkterna skrida,
 Sorgerna lida,
 Snart den sista flyr,
 Ja, för evigt flyr.
 Natten viker, gladt vi bida
 Morgon, som i öster gryr.

Dimmorna vike,
 Hell dig, Guds rike,
 Längtans ljufva hem,
 Alla sällas hem!
 Hell dig, stad förutan like,
 Hell dig, Guds Jerusalem!

Där i Edens lustgård de sälla
 Under fridspalmernas sus sjunga sin sång.
 Och till klara lifsflodens källa
 Leder ljuft rosornas doft vandrarens gång.

Kom, gå med, gå med, gå med,
 Kom till vårt hemlands sommar blid.
 Kom, gå med, gå med, gå med,
 Kom ifrån jordens strid,
 Kom till en sommar blid.
 Kom med, kom med.

(Efter engelskan) 1895

Hemlandssång.

KÄNNER du hemmet, det härliga, rika,
 Högt ofvan molnen och stjärnornas tal?
 Hemmet, där alla Guds vänner tillika
 Samlas en gång från allt jordlifs qual!
 Stilla dess aning i bittraste strider
 Hviskar den kämpande seger och hopp,
 Tröstar den qualde, som tviflar och lider,
 Vänder den mattade blicken dit opp.

Lys då, o fyrbåk, himmelska leden,
 Visa vår väg mellan bränning och skär.
 Stjärnor af löften, ack, leden, ack, leden
 Mattade seglarn, ty natten är när.
 Saliga hemland, ljuft din hvila
 Redan i hoppet jämnar min stråt.
 Törnig är stigen, men glad vill jag ila.
 Hemma förgätes all möda och gråt.

Gemenskap.

JAG vet en fröjd af himmelskt välbehag,
 En fröjd, som söker här sin like:
 Att i Guds vänners sälla syskonlag
 En festlig dag
 Här njuta r'en en försmak af Guds rike.
 Och känslor brusa där i varma bröst,
 Och anden susar där sin milda tröst,
 Och hjärtans rön
 I samfäld bön
 Går opp mot himlens krön,
 En offergåfva skön.
 Och hvem där fröjdats, vän bland vän,
 Han längtar dit, längtar dit igen.

Jag vet en sång, som klingar mild och varm,
 Med brus af himlens harpotoner:
 Vår brödrasång, som går ur sveklös barm,
 Fast svag och arm,
 Ett eko från Guds rikes sälla zoner.

Och kärlek brusar där i strängars lek,
Och saknad susar där i flöjtton vek.

En härlig sång!

Vår brödrasång

Oss skänkt i tidens tvång

En högtid mången gång.

Och hvem den sjungit, vän bland vän,

Han sjunger den, sjunger den igen.

1895

Missionssång.

SÖNER af ett folk, som hört
 Missionens ljufva fridspredikan
 härligt under sekler ljuda,
 Än är Jesu kors ej fördt
 Till tusen, hvilkas hjärtan ej dess fridsbud rört.
 Tusen, tusen sucka än
 I hedendomens trälomsboja, skyndom oss att
 genast bjuda
 Trälen, arma hedningen,
 Till Jesus Kristus, segerfursten, frälsaren.
 Segrarens krans
 Oss vinkar på vår bana.
 Striden är hans,
 Och segra är hans vana.
 Räds ej stridens rök och dam.
 I Jesu namn vår ovän bringas skall på skam.
 Förr än vi dagens gryning ana,
 Evigt ett saligt segerns jubelår ingår.
 Fram, fram uti vår segerhjältens spår!
 Än världens räddning är i Jesu blod och sår.

Fram, fram, Jesu riddartropp!

Alaskas arma eskimåer, Kinas millioner kalla.

Framåt, fram med ljus och hopp,

Och lyft frimodigt Jesu korsbanér högt opp.

Bort, bort, hvila, rast och fred!

Hör anden manar, och de arma hednafolkens
böner skalla.

Framåt på de trognas led!

Från himlen blickar Jesu öga huldrikt ned.

Skönt är vårt mål

Och vinkar redan nära.

Eld eller stål

Oss kunna ej förfära.

Alla, alla gladt framåt!

Här är missionens blodbestänkta segerstråt.

Lyft högt vårt korsbanér det kära,

Slitet i strider sedan fornmartyrers da'r.

Fram, du i blodet färgade standar!

Än fins i världen korsets segerfana qvar.

Förtrösta på Herren.

PÅ Herren kasta bördan, han dig hjälpa
skall i allt.

Må stort, må smått, som trycker, blott din Gud
bli anbefaldt.

På händren han dig tecknat, hör, han kallar
dig vid namn.

Uti hans löfte har ock du en lugn och sorgfri
hamn.

Visst världen full af oro, strid, af sorg, bekym-
mer är,

Den bästa dag här bjuder oss på möda och be-
svär.

Men han, som aldrig vexlar, han densamme är
i dag,

I dag han innesluter dig uti sitt välbehag.

Se, glädjens ljus, som gjutes ned uppå din pilgrimsstig,
 Den eldstod är, hvari han själf osynlig följer dig.

Och sorgens skugga, som han lät med glädjen följas åt,
 En molnstod är, hvarur han lyss till all din tysta gråt.

Så fatta mod, se uppåt, allting blifver ljust igen,
 I himlen tronar han, som är din hulde Far och Vän.

* *

I glädje och nöd ingen hjälpa dig kan som din Fader,
 I lif och i död ingen vän fins som han, Gud, din Fader.

25 Aug. 1895

Spring upp, du brunn.

(4 Mos. 21: 17)

Spring upp, du brunn, du helsoflod,
Som väller fram i Jesu blod,
Från Golgata, från korsets stam,
Ifrån det slagtade Guds lam.

SPRING upp, du brunn, sänd dina språng
Att vattna ödslig, solbränd hed.

Dig Israel från ökenled
Än helsar med en tacksam sång.

Spring upp i världens ökensand.
Till alla folk, till alla land
I syndens och i dödens band
Din lifsvåg väldigt flöde fram.

Spring upp, du brunn, och styr ditt lopp
Till Herrens arf, förbrändt och tort,
Till pröfvad tro, som tvinar bort,
Spring upp med lif, spring upp med hopp.

Spring upp, att mattad blick må se,
 Och trötta händer styrka ge,
 Mot otrons gift, mot tviflens ve
 Din helsokälla flöde fram!

Spring upp, du brunn, till qvalda bröst,
 Spring upp bland tidens sorg och ve,
 Bland fattiga, bedröfvade,
 Med dina flödens ljufva tröst.

Spring upp med tröst, spring upp med frid,
 I qvalens och i nödens tid,
 Där hoppet stred sin sista strid
 Din tröstekälla flöde fram.

Spring upp, du brunn, du frälsningshaf.
 Din källas djupa, friska våg
 Här svalke tröttad kämpes håg
 Med segerdrycken, som du gaf.

Spring upp med kraft, spring upp med mod.
 På slagfält, där Guds stridsman stod
 För frestelsernas pil och lod
 Din segerkälla flöde fram.

Spring upp, du brunn, du lifvets ström.

Din källa i Guds paradys

Skall till de frälstas lof och pris

Oss väcka ifrån tidens dröm.

Som fordom här i jordens dal

Bland jämmer, sorg och synd och qual,

Så där bland alla sällas tal

Din glädjekälla flöde fram.

1895

Min ros.

JAG har en ros, fast än i knopp,
 En blomma, så fager och skön.
 Dess gömda doft är ett himmelskt hopp,
 Dess rot är ödmjuk bön.

Då rosorna alla vissna, dö
 För höstvind kalla, för vinterns snö,
 Min blommas fägring ej förgår,
 Hon njuter evig vår.

Och icke från parkernas tufva
 Resedor så doftande gro,
 Och icke linneor så ljufva
 I granarnas skugga bo,
 Som min blomma, fager och blid:
 Barnets tro, barnets hjärtefrid!

O, blomma, fagra blomma,
Dofta i nådens sol och regn.
O, blomma, fagra blomma,
Stå i Allfaders hägn.

hårda och vexlande tider.

Hos Herren är hjälpen, åt honom förtro
 Din gåta, ditt qval, dina strider.
 Hos Herren är hjälpen, på honom bero
 I hårda och vexlande tider.

FÖRTRÖSTA på Herren, han hjälp dig be-
 Du, mänska, som klagar och lider. [skär,
 Byt klagan i bön, ty din Gud är dig när
 I äfven de bittraste tider.

Från norr och till söder den visan man hör:

“Vi lefva i bistraste tider.”

Förgäfves syns allt hvad den fattige gör,
 Förgäfves syns ock hvad han lider.

För ringa är arbetarns penning förvisst,

För tungt är det ok han sig smider.

Hans möda är trældom, och lönen är brist,

Och hopplös han kämpar och qvider.

Med öfvermod stolt på sin segrande färd
Förtrycket den svage nedrider.
För penningar hålles till salu en värld,
Och armodet hungrar och lider.

Förgäfves den fattiges oskuld blir känd,
Hans bojer dock rättvisan smider,
Ty sådan är rätten: den arme blir bränd
För guldets, som brottslingen sprider.

Allena på sorgens och suckarnas stråt
Den trolöst bedragna framskrider,
Med ingen, som ser hennes hemliga gråt,
Och ingen, som vet hvad hon lider.

På hårdaste läger i långsam vakt
Den sjuke i plågor sig vrider,
Trots smärtan han gifver så längtansfullt akt
På visarn, som sakta framskrider.

Den hjälpende röner blott otack till lön,
Och sådant det sårar och svider;
Då han är i nöd, ingen aktar hans bön,
Och vänlös mot ödet han strider.

Förgäfves den redlige sköter sitt kall,
Blott motgång, förluster han lider,
Då ärelös man gör sig rik på hans fall
Och stolt på hans olycka rider.

Oväder och stormar, cyklon och orkan
Slå ned bondens lador och lider,
Och torkan hans skörd på sin härjande ban
I missväxtens pröfvande tider.

Förgäfves det plöjes och harfvas och sås,
Förgäfves ock landtmannen strider,
Hans vajande skördar af frosten förgås,
Om gräshoppan brodden ej rider.

Den ädlaste gerning belackas och döms,
Och vännen dess klander utsprider,
Den trognaste vänskap förgätes och glöms
Och vändes i afund och strider.

I ungdomens sommar, i ålderdoms höst,
I alla de vexlande tider
Är Herren dock trofast, ett värn och en tröst
För honom, som kämpar och lider.

De flykta så fort, dessa lefnadens år,
De glada, de pröfvande tider,
Strax glädjen är viken, strax läkes det sår,
Som svårast och bittrast nu svider.

Den gåta, hvars rostiga rigel och läs
Ej hand eller nyckel uppvrider,
Skall lösas en gång, då allt mörker förgås:
Till gryning det lider, det lider.

1895

Flyn förförelsen.

“KOM, följ med mig till fröjd och lust.”
 Så hviskar frestarn i ditt bröst.
 Men endast ve och qval och pust
 Blir lönen, om du hör hans röst.

Där styrde djärft en yngling ut
 Sin farkost på begärens haf.
 En glad seglats! Hvad blef dess slut?
 I vågens djup en iskall graf.

Ur blommans kalk drack jungfrun glad
 Den giftdryck frestarn henne bjöd.
 De fagra rosor gåfvo, hvad?
 Blott taggar gåfvo de och död.

Men hemsk är frestarens straff och dom
 Och bitter den samvetsmask honom tär.
 Hans klagan, verop förklinga ohörda.

På suckan rik och på glädje tom,
 Hans själ sin skulds vedergällning bär,
 Ej viker bilden af den förförda.

Förtviflan smider i lås och bom
 Hans hopp, och för sent skriftens dom han lär:
 Hvad syndaren sätt, det går han att skörda.

Vandringsmän, hit till gräsvuxna grafven!
 Från stenarnas runor en varning stafven,
 Om ej förgäfves på ödslig grift
 Inristad blef dess varningsskrift.

Du glada ungdoms yrande skara,
 Läs varningsskriften och undgå din fara.
 Försaka förförelsens fröjdpokal
 Och skona din själ från ve och qual.

1895

Aftonfrid.

HVAR afton, då jag till hvila går,
 Blickar till himlen jag opp.
 Och om jag en stjärna skåda då får
 Så klar ibland stjärnors tropp,
 Då minner hon mig om Fadren i det blå,
 Hvars öga i stjärneglans ler.
 Och min bön, mitt tack till honom gå,
 Förr'n till hvila jag lägger mig ner.
 I ro slumrar jag i Guds hägn.

Och om ingen stjärna i tindrande ljus
 Från himlen helsning mig ger,
 Jag vet dock, att där ofvan moln och grus
 Bor han, som i mörkret ock ser.
 Och hän genom skyarnas svartaste natt
 Till honom min bön dock når,
 Och jag slutar min bön med tack så gladt,
 Innan trygg till mitt läger jag går.
 Så trygg slumrar jag i Guds hägn.

I himlen stå rosor fagra.

FAST hösten än jagar min sommar sin kos
 Och vindarna sköfla hvar doftande ros,
 I himlen stå rosor fagra.

Mitt blomsterqvarter, som ej höstvind når,
 Är himmelska fröjden, som aldrig förgår.
 Förtrösta, min själ, uppå Herren.

När vintern har bäddat i drifvor af snö
 Den kyliga grafven för planta och frö,
 I himlen stå rosor fagra.

De dofta så ljufligt i Guds milda hägn,
 De stå i Guds solsken, de stå i Guds regn.
 Förtrösta, min själ, uppå Herren.

Snart randas den blida, den eviga vår,
 Och hösten och vintern och sorgen förgår.

I himlen stå rosor fagra.
På stranden af lifvets paradisflod
Möts skaran af frälsta med glädje och mod.
Förtrösta, min själ, uppå Herren.

1895

Till barndomens vår.

TILL barndomens vår, till helsa och tro
 Från vintrarna, sorgerna alla,
 Där fåglarna qvittra, där blommorna gro,
 Där klagan är okänd, där fröjderna bo:
 Dit minnena vinka och kalla.

Långt bort i fjärran ser jag mitt Eden i blom-
 sterkrans.

Lifvets kristallvåg speglar dess frid uti fager
 glans.

Luften är klar och bäckarna porla,
 Källor bland doftande häckarne sorla

I yster dans. [sår,

Och lätt som den dagg, som en morgondimma

Är tåren, som skymmer mitt öga,

Och lätt är min håg som i gångna barnaår,

Och fritt från bekymmer och qual mitt öga får

I himlarnas klarhet löga.

Fjärran jag lyss till klockornas klang så ren
och klar.

Hän till min barndom lockar mig tonen så un-
derbar.

Väl jag förstår hvad klockorna mena :

Minnena ljufva med hoppet sig förena.

Skönare stund ej lifvet har.

1895

Afsked från hemmet.

AFSKEDETS timplag ljuder
Och oss till uppbrott bjuder.

Farväl, farväl.

Farväl, mitt hem, min mor och far,
Från eder jag mitt afsked tar.

Farväl, farväl.

Farväl, du skolens dunkla led,
Farväl, du berg och äng och hed,
Farväl, farväl.

Farväl, du hembygd med din fred.
Farväl, farväl.

O, kunde vi stanna. Hvi hasta vi så
Att ovissa öden oss samla?
Ej finna vi trognare vänner ändå
Än hemmets, de två,
De gamla.

Så dröjom hos dem
 I barndoms hem
 Att vintrarna deras förljufva.
 Hvem eljes skall stödja de staplande steg,
 Hvem så deras teg,
 Då odling blir seg
 På tufva?

Afskedets tims slag ljuder
 Och oss till uppbrott bjuder.
 Farväl, ack, farväl.
 Du lilla torp i skogens tryn
 Och mosstäckt koja, lägst i byn,
 Farväl, ack, farväl.
 Hur lockande du ligger där,
 Men, ack, min väg ifrån dig bär.
 Farväl, ack, farväl.

Du ligger så skön i aftonens sol
 Bak' kullar, som fagert blåna,
 Med doft af linnea och färg af viol
 Och forsar, som fjärran dåna.

Hän genom granarnas kronor drar
 En stilla vindpust, en bön så klar:

“Dröj qvar, dröj qvar, dröj qvar, dröj qvar.”

Och hän genom hjärtat brusande far

En skiftande barndoms minne

Och gifver åt vindens suckan sitt svar.

Det svarar “dröj qvar” därinne.

Afskedets timplag ljuder

Och oss till uppbrott bjuder.

Vår lek ej stör mer dalens frid,

Vårt glam ej hörs i skogen vid.

Farväl, farväl.

I träd och snår, på mo och vall

Vår röst i hembygd tystna skall.

Farväl, farväl.

1896

Qvällsång.

NU hvilar allt, i stad, på land,
 Nu tyst är sjö, nu tyst är strand,
 Och slut är dagens äflan, strid.
 Lös dragarn är från okets band.
 Till bön knäpps dagakarlens hand
 I hemmets skymningsfrid.

I vester sjunker solen matt,
 Och aftonhimlens purpurglöd
 Sitt skimmer strör i öfverflöd,
 Dock mattare, tills ljuskalk spröd
 Bräcks uti färglös natt.

Förbi är dagens id och larm,
 Förbi är dagens fröjd och harm,
 Och kommen är naturens ro.
 Re'n sofver ärlig mödas träl,
 På lägret sträckt, med fridfull själ
 Och sorglös barnatro.

“Sött sofver den som fruktar Gud.”

Hans dag är ljus, han vandrar i
Guds sannings helsosamma bud,
Och från förskräckarns dröm och ljud
Hans natt, hans sömn är fri.

Så går det ej med nöjets slaf.
Hans hetsiga och många kraf
Ej lemna slumraren i fred.
Han somnar sent, han vaknar trött,
Han dystra drömmars spöken mött
Och är på dagen led.

1896

Var nöjd med din lott.

LIFVETS resa är besvärlig, sällan få vi som
vi önska.

Mestadels vi segla få i motvind och bland
skär.

Kall och blåsig är mest våren, då vi väntat ti-
dig grönska,

Och om hösten plocka ständigt andra våra
bär.

Vore man blott litet mer belåten,

Vore kanske ödet litet mer till lags.

Men nu herskar klagan, knotet, gråten.

Säg, hvad nytta gör den hela ståten?

Var blott nöjd, och du är munter strax.

I missnöjets torra flygsand lifvets källa snart
utsinar

Och i knotets magra lera växer endast kart.

Hvarje ton det sjuka örat bara plågar, bara
pinar,

Och igenom sotigt glas blir själfva solen svart.

Men med blicken ljus och frid i hågen

Ter sig lifvet i en ny gestalt.

Solens klarhet speglar sig i vågen,

Skön ur gråtmild sky går fram regnbågen,

Och i ljus förklaras ändtligt allt.

Bort då med en pjunkig jämmer, låt ej hjärtats

sånglif mattas.

Se ej uppå lifvets mörka afvigsida blott.

Om den fröjd vi ha uppskattas

Och vi glömma den som fattas,

Blir oss genast mer till lags vår lefnads hela lott.

Tro ej lyckans löften, falska, snöda.

Tag hvad lifvet ger uti Gnnds hägn.

Icke utan mycken svett och möda

Samlar bonden under tak sin gröda,

Men den växte af Guds sol och regn.

Skuldbelastad ålderdom.

ELDEN på hjärtats altar är brunnen,
 Vintern har kommit med köld och strid.
 Drömmen har vikit, friden är svunnen,
 Hastigt har flyktat den sälla tid.

Mörkret är inne, skuggorna tätta,
 Stjärnan den sista tindrar matt.
 Och vid stranden af kulen Lete
 Lyser hon vandrarn i dyster natt.
 Skulderna vakna, sorger förgätna
 Hugga i själen sin hvassa tand.
 Hän öfver hjärtats mognade hvete
 Liarna hvässas till skördeand.

Ödsliga varsel sig kring åldring samla,
 Spökgestalter skrämman enslig gamla.

Himlen är mulen. En hotande stormby
 Jagar framför sig en iskall regnsky,
 Som i kalla flöden piskar.
 Kallare dock själens östan-
 Vind, förtviflan, hviskar
 Dödsdom öfver oskuld och förtröstan.

Gamla skulder träda för minnet,
 Samvetsqual, som fräta på sinnet.

Glömda synder som spöken sig samla kring
 grafvar,
 Gå till en midnattsdans och svänga blodiga
 glafvar.
 Hämdens valkyrior framrusa mot själen med
 hväsande lod.
 Själfanklagelsens ulfvar dricka sitt offers blod.

Domen tillstundar. Hämdens gam sig mättar
 Girigt på offren, som fallit i slutlig strid.
 Men i själens envig jättar
 Kämpa med jättar för evig tid.

Aftonsolen försagd från lefnadens valplats flyr.
 Frågorna alla och mörkret förklaras, då mor-
 gon gryr.

Friden och känslan.

TYST sväfvar fridens dufva
 Utöfver känslans sjö.
 Hon speglar uti vågen
 Sin vinge, hvit som snö.

Guds nådesol från fästet
 Sänker sitt milda sken
 På klara, lugna vågen
 Och fridens dufva ren.

Som fjärran harposträngar
 Från vågen tonerna gå,
 Och dufvan, fridens dufva,
 Bäfvande lyss därpå.

1897

Ut ur sommarqvalmet.

HETT skiner solen på gränd och gata uti
staden,

Dammet i drifvor från vägen yr mot skyn.

Huh!

Se, svetten från hvar panna lackar,

Blandad med sotet i hår och ögonbryn.

Staden är qvalmig, luften bränner het och qvaf,

Ljufligt oss lockar det svala haf.

Gammal och ung ifrån dagens qvalm i kök och
verkstad

Ut i den fria naturen längtar lös.

Åh!

Till stadens parker vandra skaror,

Vi gå till hamnen att svalka få till sjös.

Bakom är bruset, bakom stadens sot och dam.

Härlig går färden på vägen fram.

Stilla är qvällen; från brustna skyar månen
strör sitt

Silfver som glitter på dunkelfärgad våg.

O!

Se, stadens tusen lampors röda

Skimmer sitt afsked än vinskar åt vårt tåg.

Färre och färre skimra ljusen uti hamn,

Slockna och sjunka i vågens famn.

Hafsbris oss lockar än längre ut på bölja vid,
tills

Stjärnhimlen kransar vår hela horisont.

Ack!

Se, tusen stjärnor uti qvällen

Gnistra med ljus, från Guds eget öga lånt.

Sinnet är lyft från jordelivets äflan all.

Världen är bara Guds fotapall.

Se människan.

HUR värnlös mot Roms stolta makt,
 Hur arm mot templets glans och prakt,
 Prisgifven åt sitt folks förakt,
 Se människan.

En kung, som sällsam hyllning rönt,
 Af grymma händer törnekrönt,
 Ett kärlekslif med korset lönt,
 Se människan.

En fånge, blek af hugg och slag,
 Ett lam, som offrats denna dag
 Åt tigrars blodtörst och behag,
 Se människan.

Förrådd af vännens falska tal,
 Af ingen tröstad i sitt qual,
 I öfvermodets domarsal
 Se människan.

Dödsdömd af hopens skri och skrän,
 Hvert skall han fly, hvart vill han hän?
 Vid hopens fötter, domarns knän
 Se människan?

Nej, upprätt inför dem han står,
 Han trotsar ej, ej förebrår,
 Han gifver nåd, ej nåd han får.
 Se människan.

En konung på sitt kröningståg,
 Till Golgata är vänd hans låg,
 Till tronen af ett kors där låg.
 Se människan.

Af törnen flätad kronan är,
 Den purpurmantel kungen bär
 Är blodets purpurmantel skär.
 Se människan.

Ej kejsarkrona fanns så tung,
 Ej tron så hög för jordisk kung,
 Strö palmer, sjunk i stoftet, sjung:
 Se människan.

Bröllopssång.

O, helga tid,
 , Då vännen finner
 Sitt hjärtas vän i världen vid.
 Och uppå tvänne altar brinner
 En låga, närd af oskulds frid.

O, helga dag,
 Då solen stiger
 För hoppet upp med nytt behag,
 Och längtans hvita dufva viger
 Den in med sälla vingeslag.

O, helga stund,
 Då blommor brytas
 Och kransen binds i löftets lund,
 Då rena händer sammanknytas
 I trofast kärleks lifsförbund.

Skridskobanan.

SPEGLANDE klar är vår skridskobana,
 Leken vi pröfva med hurtig håg.
 Om du ej skridsko kan ha, slå kana,
 Blott du är med i vårt muntra tåg.

Ingen är dålig, som gör sitt bästa.
 Här kommer allt uppå glädjen an.
 Gerna vi skratta åt dig, men nästa
 Gång åt oss andra du skratta kan.

Fråga ej efter en kullerbytta.
 Res dig, stick raskare af igen.
 Om den just ej är precis till nytta,
 Har du väl hört, att den skadat än?

Den är en sak, som till leken hörer,
 För att pultronen skall skrämmas, jag tror.
 Ej något pjunk här vårt nöje förstörer.
 Sådan är regeln, min syster och bror.

Hemlandsstjärnan på fästet glimmar
Strålande öfver de ungas led.
Ack, huru ofta i qvällens timmar
Lyste hon öfver oss mildt sin fred!

Tiden kan spåren tillsammansopa
Af våra lekars fröjder en gång.
Banan, som rymmer oss barn tillhopa,
Kanske med åren oss blir för trång.

En gång, det sägs, på en större bana
Alla i allvarets täflan gå.
Topp, att vi varma af ungdomsvana
Lofva att mötas som vänner då!

Sjömannen.

U^T för fulla segel
 Öfver vattnets spegel,
 Ut, mitt lilla vackra fartyg, ut!
 Blåsen, vindar blida,
 Drifven skeppet vida
 Öfver hafvets våg till världens slut.

Ut, min fina skuta!
 Innan du får sluta,
 Skall du fara öfver okänd våg.
 Dit till andra stranden,
 Till de nya landen
 Far och tälj mig sedan, hvad du såg.

Kom, sätt ut min syster.
 Till en segling yster
 Våra båtar plöje ocean.

Den som före hinner
 Och först stranden finner,
 Kalla vi världshafvets Hvita Svan.

Lilla skepp af fure,
 Ack, om du mig bure
 Öfver hafvet bort till fjärran land!
 Jag dig ville följa
 På ett världshafs bölja
 Bort till någon skön och härlig strand.

Ut, vårt lilla segel,
 Öfver vattnets spegel!
 Det blir trångt snart detta lilla sund.
 Kanske skall en annan
 Dag vi segla samman
 På ett verkligt världshafs vida rund.

Ut i verlden vida
 Längtar jag att rida
 På hafshästens skumbeklädda rygg.
 Och hvart färden för mig
 Ingen fruktan stör mig.
 Jag min längtan följer, glad och trygg.

Skogen binder kransen
Solen gjuter glansen
Öfver sundet här, min barndoms haf.
Öfver haf därute,
Tänk, hvad glans sig gjute,
Och hvad väldig krans dess strand det gaf

Låt mig pröfva färden
Genom stora världen,
Led mig, Du, som öfver allting rår.
Om jag blir intagen
Eller blir bedragen,
Led min farkost rätt, tills hamn jag når.

Barnablicken.

På himmelen blå
Visst tusende strålande stjärnor gå.
Hur tjusa de icke de ljusen små
På himmelen blå!

Dock griper mig mer
Den glansen, som oskulden ögat ger.
Och barnet, som gladt mot ett annat ler
Dock griper mig mer.

Amerika.

MITT fosterland, för dig
 Min lyra stränge sig,
 Du frihets land!
 Här pilgrimsfädren mött,
 Här hjältar lefvat, dött
 Och äreminnen strött
 Från strand till strand.

Min dyra fosterbygd,
 De fries hem och skygd
 Du var och är.
 Med skog och berg och fjäll,
 Med kulle, bäck och håll,
 Med fält och himlapell,
 Du är mig kär.

Mitt land, din ära skall
 I milda toners svall
 Med vinden gå,

Tills lofvet bryter löst
Med sång ur sälla bröst,
Och själfva klippan röst
Och sång skall få.

Frihetens skapare,
O, Gud, till dig vi se,
Vårt lof är ditt.
Än länge må din hand
Från trældoms hårda band
Vårt dyra fosterland
Behålla fritt.

(Efter engelskan)

INNEHÅLL.

	SID.
Aftonfrid	193
Afsked	84
Afsked från hemmet.....	198
Amerika	219
Barnablicken	218
Betlehemsstjärnan	152
Bida	38
Bröllopsång	212
Den polske gossen	90
Det dagas	64
Din vilja ske	150
Du vill bli stark	46
Ensamhet	72
En sommarsång	63
En vikingaätt	107
Festsång	163
Flyn förförelsen	191
Folkets opinion.....	140
Fragment	74
Fredrika	11

Friden och känslan	207
Födelsedagssång	12
För evigt ej här	169
Förgängelse	54
Försoning	60
Första dagen i skolan	158
Första Maj	43
Förtrösta på Herren	180
Gemenskap	176
Gungbrädet	165
Hedvig	13
Hemlandssång	175
Hoppas än	49
Hvem är lycklig	36
Höstsång	52
I himlen stå rosor fagra	194
I hårda och vexlande tider	187
I natten	9
I skogen	82
Julsång	139
Känslans elegie	24
Kärlek, tro, hopp	40
Lif	21
Lif och död	32
Lofsång	128
Martinus	15
Medsols	14

Minnas eller glömma.....	91
Min ros	185
Minuten	20
Missionssång	178
Naturen och hjärtat	86
Nyårsnatten	110
Nyårssång.....	115
Patrik	45
På hafsstranden	104
Påskmorgonen.....	66
Qvällsång	201
Saknad	68
Sand	99
Se människan	210
Sjömannen	215
Skridskobanan.....	213
Skuldbelastad ålderdom.....	205
Slumrarna	69
Snögloppet	167
Sommarafton.....	80
Sommarsång	79
Sommarsång.....	160
Spring upp, du brunn.....	182
Säg oss ditt namn.....	22
Tag och gif	151
Tiden	93
Till barndomens vår	196

Till en gosse.....	10
Till himlens sommarland	173
Tröst	62
Ut ur sommarqvalmet	208
Valfrid.....	19
Var nöjd med din lott.....	203
Vinterbilder.....	100
Vårsång	77
Vårsång	155
Vårvisa	171
Värmland	7
Washington	118
Årstiderna	130

THEOLOGY LIBRARY
CLAREMONT, CALIF.

441407

PT9995.N9 S5
Nyvall, D. (David), 1863-1946.
Skogsdrillar : en samling lyriska dikte

PT Nyvall, David, 1863-1946.
9995 Skogsdrillar; en samling lyriska dik
N9 Chicago, Missions-Vännens [1901]
S5 224p. 18cm.

From the library of Leland H. Carlson

I. Title.

441407

CCSC/mm

